

HALKIN KURTULUŞU

27 EYLÜL 1979
Fiyatı 10 Lira
176

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

●Gerici basından, parti liderlerine MGK'ya kadar tüm gericiler halkın seçimlere katılmayacağından duydukları korkuyu dile getiriyorlar

BOYKOT ÇAĞRISI GERİCİLERİN YÜREĞİNE KORKU SALDI

Saldırıları boşa çıkaracağız

Proleter devrimcilerin ve anti-faşist güçlerin seçimi boykot taktiği açıklanır açıklanmaz gerici koronun yaygarası da yükselmeye başladı. Kitlelerin seçim sandıklarına gitmeyeceklerinden duyulan korku önce basında, sonra da faşistinden reformcusuna, revizyonistine kadar bütün parti sözcülerinin demeçlerinde görüldü.

Devletin gizli servisleri ile içli dışlı olduğu bilinen Hürriyet gazetesi bu korkuyu egemen sınıflar adına açıklayan ilk gerici yayın organı oldu. Ona Tercüman, Hergün, Günaydın ve Aydınlık gibi çeşitli renklerden ve türlerden gericiler de katıldılar. Ardından, parti liderleri seçim gezilerine başlar başlamaz "seçimleri boykot" şiarının nasıl ilden ile, ağızdan ağıza yayıldığını ve kitleler üzerinde nasıl bir etki yaptığını gördüler ve başta Ecevit olmak üzere tümü seçim konuşmalarının başlıca noktalarından birini bu şiarın eleştirisine ayırdılar.

Bütün bunlardan sonra da çeşitli gerici çevrelerden tehdit ve kuru-sıkı salvolar başladı. Geçtiğimiz hafta olağanüstü bir toplantı yapan Milli Güvenlik Kurulu bunun başını çekti; "seçimlerde oy kullanmamayı teşvik edenlerin gerekli cevabı alacağı"ndan söz etti. Bunu Başbakan ve İçişleri Bakanının aynı türden demeçleri takip etti. Aynı sırada MİT ve siyasi polisle yakın ilişki içinde bulunan

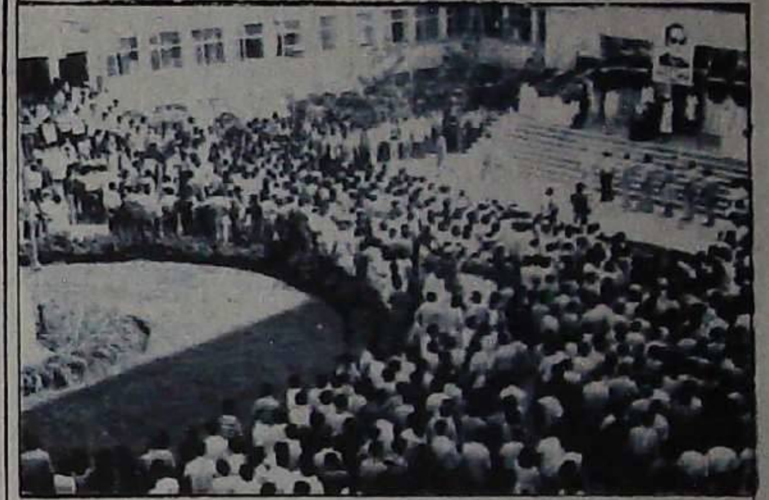
Devamı sayfa 6'da

● Seçimleri boykot çağrısı karşısında gericilerin devrimci güçlere yönelik tehdit ve saldırıları hız kazandı

●Saldırılar karşısında bütün halk güçleri birleşmelidir!

F.Ünsal'ın cenaze töreni

Adana'da anti-faşist gösteri

11 Eylül günü Adana'da Çukurova Tıp Fakültesi öğretim üyesi Prof.Dr.Fikret Ünsal faşist canilerce katledildi.

Tıp Fakültesi devrimci öğrencileri ve çalışanları, Adanalı proleter devrimciler ve anti-faşistler bu faşist katliamı lanetlemek ve demokrat öğretim üyesinin cenazesini anti-faşist bir gösteriye dönüştürmek için harekete geçtiler. Bu durum sıkıyönetim komutanı ve yetkililerini olduğu kadar Üniversite yönetimini de telaşa düşürdü. Onlar sahte övgüler ardında cenazenin sessizce ve bir an evvel kaldırılmasını istiyorlardı. Nitekim öğrenci ve işçilerin tepkisini pasifize etmek için her yolu denediler.

Üniversite içinde yapılan toplantıda devrimcilere söz hakkı verilmemesi için Üniversite Dekanı sıkıyönetim generalleri ile işbirliği yaptı. Üniversite yönetimi adına yapılan konuşmalarda faşist cinayet çetelerinin adı bile anılmadı. Onlar "anarşi" edebiyatı ile sorunu geçiştirmeye çalıştılar. Ancak Üniversite Öğrenci Temsilcisi bütün engellemelere karşın kürsüye çı

Devamı sayfa 6'da

Devrimci Demir-İş Ereğli şubesi 1. Kongresi yapıldı

Devrimci Demir-İş Sendikası Ereğli Şubesi 1. Kongresi 2 Eylül günü Ereğli Belediye Sineması salonunda toplandı.

Kuruldugundan bu yana sınıf sendikacılığı çizgisinde bir mücadele yürüterek, Dev-Maden-İş'in reformcu, T.Maden-İş'in revizyonist ağalarının karşı-devrimci, işçi düşmanı yüzünü açığa çıkaran, burjuva sendikaların niteliklerini sergileyen Devrimci Demir-İş Sendikası Ereğli Şube Kongresi, Dev-

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

MHP'nin propagandasını engelleyelim

Seçimlerle ilgili açık propagandanın başlaması ile birlikte bütün gerici burjuva partilerinin sözcüleri ve elebaşları şehir şehir dolaşarak miting meydanlarında kitleleri aldatma yarışına başladılar.

Bütün burjuva partiler faşist, reformist ve revizyonist propagandayı yoğunlaştırarak kitlelerin düzen aleyhtarı potansiyelini kendi kanallarına ve burjuva-feodal parlamentarizm kanalına akıtmayı amaçlamakta, bunun için gerek sözlü ve gerekse yazılı propagandaya hız vermektedirler.

Bunlardan birisi de yarı-askeri bir yapıya sahip olan Hitlerci faşist MHP'dir. MHP'nin yarı-resmi yayın organı olan ve artık isim yayınlayarak Hitlerci faşist çetelere doğrudan hedef gösteren Hergün gazetesi bir yandan kitlelere faşist zehir kusmaya devam ederken, bir yandan eli kanlı Türkeş'in seçim gezilerinin çetelesini yayınlamaya başlamıştır.

Şimdi MHP'li elebaşlar, eli kanlı katiller, meydanlarda kitleleri aldatmak, faşist zehirlerini kusmak ve kanlı suratlarını maskelemek için demokrasi havarisi pozlarında nutuk atmaya çalışmakta, cinayet ve katliamlarını perdelemeyi amaçlamaktadırlar. Böylelikle de kitleler arasında giderek tecrit olmalarını engellemeyi, demagoji ile kitleler arasında taban kazanmayı hedeflemektedirler.

Anti-faşist pozlarda ortalıkta boy gösteren reformistler ve bir avuç revizyonist de MHP'li canilerin daha serbest ve özgür propaganda yapması için ellerinden geleni yapmakta, onların propagandasını güçlendirmesi için canla başla çalışmaktadırlar. Hitlerci faşistlere ve bütün devlet güçlerine karşı yükselen anti-faşist kitle mücadelesini 'anarşi' diye karalayarak ezmeye heveslenmektedirler.

Fakat revizyonistlerin ve reformistlerin bütün engelleme ve saptırma girişimlerine rağmen MHP

Devamı sayfa 6'da

Cinayet ve tertipler birbirini izliyor

Faşist çeteler dağıtılsın

FAŞİST ÇETELER SON İKİ HAFTA İÇİNDE 100'ün ÜZERİNDE EMEKÇİYİ KATLETTİ

Faşist diktatörlüğün radyo ve televizyonu, burjuva gazeteleri her gün yeni bir katliamın, yeni bir faşist cinayetin haberini veriyor. İçiçe geçmiş, birinin yetkililerinin diğerinin de yöneticileri olduğu artık gizlenemeyecek kadar açık olan MİT, Kontr-gerilla, MHP, ÜGD, Apocular vb. gibi resmi ve sivil faşist çetelerin birbiri ardına işledikleri cinayetlerde her gün onlarca devrimci, demokrat, sıradan emekçi, işçi ve köylü katlediliyor. Son bir iki hafta içinde katledilen devrimci ve emekçilerin sayısı 100'ü geçti. Günlük ortalama ölü sayısı 10'nun üzerinde. Burjuva basın haber veriyor!

"Manisa'nın Turgutlu ilçesinin Acar mahallesinde bir fırını basın ÜGD'li 4 kişi 3 fırın işçisini öldürdü, bir işçi de ağır yaralandı."

Devamı sayfa 6'da

GÖZALTINA ALINANLARA İŞKENCE YAPILIYOR

İstanbul'da sıkıyönetim terörü

İstanbul'da son 20 gün içinde polis ve jandarma terörü giderek yoğunlaştı. Burjuva partilerinin emekçi kitleleri aldatma yarışına paralel olarak proleter devrimci harekete ve emekçi kitlelere karşı terörün dozu artırıldı ve başta Bahçelievler, Parseller, Bakırköy, Çeliktepe, Alibeyköy olmak üzere İstanbul'un birçok yerine üst üste baskınlar düzenlendi. Polis ve jandarma H.Kurtuluşu taraftarı olarak bildiği veya tahmin ettiği kişilerin evlerine baskınlar düzenleyerek, evlerde karakol kurarak, çevrede terör estirerek devrimcilere ve halka gözdağı vermeye çalıştı.

Devamı sayfa 6'da

Revizyonistler aynı iplikten dokunmuştur

●TKP ve TİKP seçim taktiğinde birleşti

TKP	TİKP
"NATO'dan çıkılması (...), sosyalist ülkelerle dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi vb. vb. istemleri savunan adayları destekliyoruz." "Böylesi bir platform temelinde, ara seçimlerde eylem birliğinin sağlanması bağımsız TİP'li, TSİP'li, CHP'li ve Kürt demokratlarından çeşitli ilerici adayların bu güçlerce ortaklaşa desteklenmesi için savaşırız." (TKP'nin Sesi Radyosu, 4 Eylül 1979 tarihli yayınından)	*"14 Ekim seçimlerinde herhangi bir partiyi desteklemiyoruz. Bununla beraber il örgütlerimiz seçim çevrelerinde bağımsızlık ve demokrasiden yana açık tutum alan adayları tespit edecek ve bu adayları destekleyecektir. Partimizin bütün yurttaşlara çağrısı şudur: (...) İki süper devlete ve anarşi mihraklarına karşı açık tutum alan, bağımsızlık, birlik, barış ve özgürlükten yana adayları destekle." (Aydınlık, 12 Eylül 1979)*

● DÜŞMAN KARDEŞLER AYNI TEMELDE BİRLEŞTİKLERİNİ AÇIKLADILAR: KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİ, FAŞİST DEVLETİ SAVUNMAK, CHP REFORMİZMİNİ AKLAMAK VE SIKIYÖNETİMİ MEŞRULAŞTIRMAK

Yandaki iki alıntıdan birisi TKP'nin önümüzdeki Kısmi Senato Seçimleri ile ilgili siyasal tavırlarını yansıtmaktadır. Alıntılardan da anlaşılacağı gibi, bu iki düşman kardeş seçimler için boykot çağrısı yapan devrimcilere saldırarak, se-

Devamı sayfa 6'da

Hem kel, hem fodul

Revizyonist TİP ve TSİP yöneticileri geçtiğimiz hafta içinde verdikleri demeçlerde seçimlere boykot çağrısı yaparak emekçi halkın anti-faşist demokrasi mücadelesine önderlik eden proleter devrimcilere ve anti-faşist demokratik güçlere saldırarak, 'seçimleri boykotun mücadeleden kaçmanın bir gerekçesi' olduğunu ve bu yolla 'alanın faşist partilere terk edildiğini' söylediler.

Devamı sayfa 6'da

Sosyal-emperyalistler Afganistan'da at değiştirdi

Yalnızca birkaç gün önce Moskova'daki patronundan destek mesajı alan sosyal-emperyalistlerin uşağı, Afganistan'daki kukla rejimin başı Nur Muhammed Taraki istifa etti. Sağlık nedeniyle istifa ettiği bildirilen Taraki'nin gerçekte Afganistan'da sosyal-faşist rejime karşı yaygınlaşan direnişi bastıramaması sonucu Brejnev ve çetesi tarafından düşürüldüğü, yerine daha azılı bir Rus uşağı olan Hafızullah Amin'in getirildiği anlaşılmaktadır.

Oysa bir hafta önce direnişin çok yaygınlaşması, hatta başkent Kabil'de bile büyük olayların meydana gelmesi üzerine Taraki bakanlar kurulunda önemli değişiklikler yapmıştı.

Gün geçtikçe Rusya'nın Amerika'nın Vietnam'da olduğu gibi batağa saplandığı doğrulanmaktadır. Milyonlarca rublelik yardımlarına, 40 bini aşkın sivil ve askeri personeline karşın Rusya Afganistan'daki mücadeleyi durduramamaktadır.

Brejnev, Taraki'yi kağıt mendil gibi kullandı ve çöplüğe attı.

Daha güçlü kitle eylemleri için ileri!

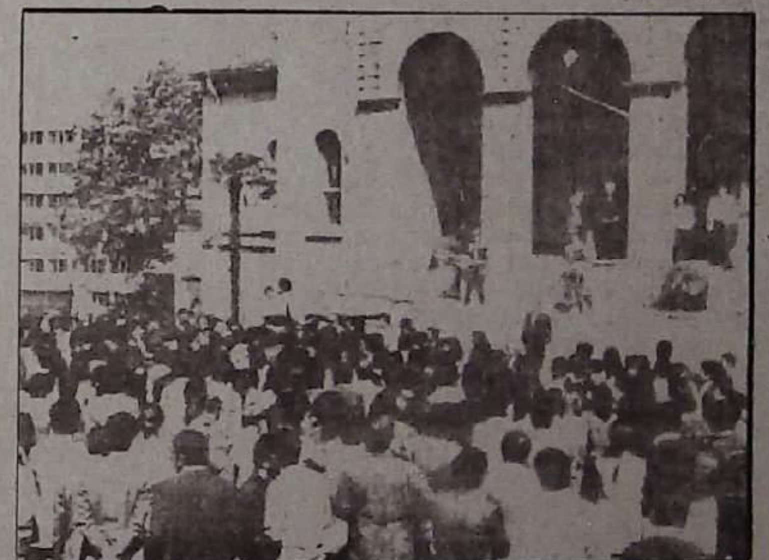
İşçi memur ve mühendis direnişleri

İşçi sınıfının yükselen grev ve çeşitli biçimlerdeki direnişlerine memur, öğretmen, mühendis vb. gibi halk kitlelerinin eylemleri eşlik etmektedir.

Komprador tekelci kapitalizmin krizinin tüm yükü reformist hükümetin eliyle emekçi kitlelerin sırtına bindirilmesine karşın artık mühendis, mimar, öğretmen gibi kitleler de tavır almaktadır. Oysa bu kitle reformist hükümetin vaadlerinin en fazla etkisi altında kalan, revizyonizm tarafından uyutulanların başında geliyordu. Bugün mühendis, mimar, öğretmen ve memur kitlesi revizyonizmin ve reformizmin engellerini aşarak eyleme girmekte, revizyonizm tarafından CHP hükümetini desteklemek için seferber edilmelerini sonuçsuz bırakmaktadırlar. Bu kitle de reformist hükümetin kendi çıkarlarını gözeten bir politika izlemediğini kavramaya başlamıştır.

İşçilerin, küçük üretici ve topraksız köylülerin yükselen mücadelesinin takip etmesi reformizmin ve revizyonizmin kitle mücadelelerini pasifize etme çabalarının iflas ettiğinin diğer bir göstergesini oluşturmaktadır.

Devamı sayfa 6'da

«Halkın özgür iradesi»mi, yoksa burjuvazi ve toprak ağalarının aldatmacası mı?

● PARLAMENTO: BURJUVA-FEODAL DÜZENİN ÖRTÜSÜ

(YAZISI 8. SAYFADA)

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

Brezilya mucizesi mi, emperyalist talan mı?

Brezilya Güney Amerika'da bir yarı sömürge. Sanayinin çok büyük bir kısmı uluslararası tekellerin elinde. Toprakların, çiftliklerin çok büyük bir kısmı emperyalistlerin denetiminde. Enflasyon oranı % 40'dan % 60'a çıktı. Ülkenin dış borçları 46 milyar doları aştı.

1964'deki faşist Geisel darbesiyle birlikte hızlanan emperyalist talan Brezilya emekçilerini kanına iliğine kadar sömürüyor. Fiyatların hızla artmasına karşılık ücret artışları devede kulak misali. Türkiye'de olduğu gibi ülkenin ekonomisini IMF yönetiyor. O kadar ki ücretlerin yükselmesi enflasyon artışına yol açacağı gerekçesiyle çocuk emeğinin daha fazla kullanılmasını öneriyor IMF.

İşte Brezilya mucizesi. Amerikan emperyalistlerinin ve onun Türkiyedeki uşaklarının halkımıza örnek göstermeye çalıştığı vahşi emperyalist talan.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'tan

ASHC'nin kuruluşunun 35. yılında

AEP'in sınıf bileşimi

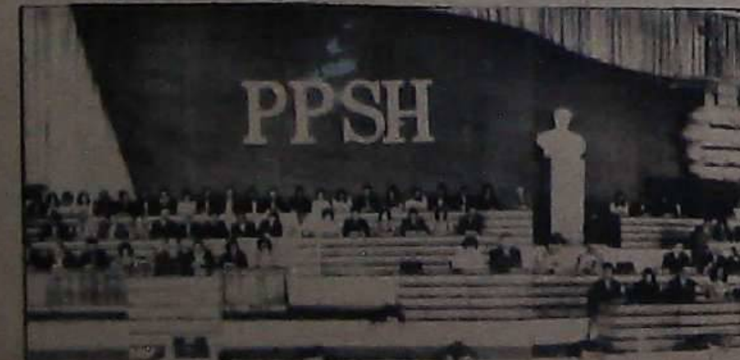
Arnavutluk'ta sosyalist inşanın başında yürüyen ve emperyalist- revizyonist kuşatma şartlarında bütün halka önderlik eden Arnavutluk Emek Partisi'nin zaferlerinin temelinde O'nun Marksizm Leninizme bağlılığı kadar bu bağa nesnel bir temel yaratan partinin sınıf bileşimindeki proleter niteliktir.

AEP önderliği partinin kuruluşunun ilk günlerinden beri Lenin ve Stalin'in "sosyalist düzen içinde de partinin sınıf bileşiminin proleterleşme yönünde gelişmesi gerekliği" yolundaki önermelerine sıkı sıkıya bağlı kalmıştır.

Kurtuluş savaşı yıllarında ve devrimin ilk günlerinde Arnavutluk sanayisinin geri niteliği ve buna bağlı olarak sanayi proletaryasının sayısının azlığına karşın Arnavutluk Emek Partisi partinin sınıf temelini proletaryanın tabanına oturtmak için mücadele etmiştir. Sosyalist inşanın ve sanayileşmenin gelişmesine paralel olarak sanayi proletaryasının sayısındaki artışta birlikte gitmiş ve parti içindeki proleter kökenli üyelerin sayısı hızla artmıştır.

AEP içinde proleter kökenli üyelerin sayısı proletaryanın genel nüfus içindeki oranının her zaman çok üstünde olagelmiştir. Buna göre 1971'de yapılan 6.Kongre raporunda belirtildiği gibi, o dönemde parti üyelerinin % 36'sı işçi, % 29'u kooperatif köylüsüdür. İşçilerin partideki oranı onların nüfusun içindeki oranının altında değil çok üstündedir. Kısacası 1971 yılı sayılarına göre parti üyelerinin % 66'sı kol emekçileridir. Çeşitli kademelerdeki yönetici organlara gelince buralardaki işçi kökenli yöneticilerin sayısı hızla artmaktadır. Parti bölge komite üyelerinin % 55'i işletme hücreleri sekreterliklerinin de %87'si ise doğrudan doğruya üretim içinde bulunan işçilerden oluşmaktadır.

Partinin sınıf bileşiminin proleter niteliği 1977 yılında yapılan 7. Kongre döneminde daha da güçlendirilmiş ve proleter üyelerin oranı % 38'e 1979'da da % 40'a yükselmiştir. Son iki kongre arasında partiye kabul edilen 14 bini aşkın üyenin % 41'i işçi sınıfından gelmektedir. Aynı dönemde memur ve aydın kökenli üyelerin sayısında hızlı bir düşüş olmuş buna karşılık kooperatif köylülüğün ve işçilerin sayısında büyük artışlar gözlenmiştir. Aynı dönemde yetkili kademe örgütlerin de sorumlu mevkilere getirilen veya seçilen işçilerin sayısında da büyük bir artış olmuştur.

Gelecek onların

Tıpkı 1920'lerin genç komünist partilerinin II. Enternasyonal oportunizmine karşı savaş içinde doğup gelişmesi gibi, günümüzde de Marksist- Leninist partiler modern revizyonizme karşı mücadelenin ateşinde piştiler. Dünya devriminin kalesi Sovyetler Birliğinde ortaya çıkan Kruşçevci revizyonizm SBKP(B) ile birlikte dünyanın birçok komünist partisini de yozlaştırdı. Bu partilerin içinde yada dışında modern revizyonizme karşı mücadele içinde oluşan devrimci çekirdekler, gruplar giderek gerçek M-L partilere dönüştü.

1960'ların başlarında doğan bu Marksist-Leninist partiler, 1970'lerin ortalarında "üç dünya" teorisinin formüle edilmesiyle daha da biçimlenen Çin revizyonizmine ve Maocu sapmaya karşı savaş içinde bir kez daha sınandı. Ancak 1956'nın tersine genç Marksist-Leninist partilerin ezici bir çoğunluğu bu mücadeleden daha da güçlenmiş olarak çıktı.

Özellikle son iki yıl içinde "üç dünya" teorisinin ve Çin revizyonizminin teorik temelini oluşturan Maocu revizyonizme karşı mücadelede genç Marksist-Leninist partiler devrimci çizgiye bağlı kaldılar ve Maocu revizyonizme karşı mücadele bayraklarını açtılar.

Revizyonizme, "üç dünya" teorisine ve merkezinde Maocu görüşlerin yer aldığı Çin revizyonizmine karşı açılan amansız savaş bu partiler arasındaki Marksist-Leninist birliği korudu, güçlendirdi ve pekiştirdi; uluslararası Komünist hareketin safları daha da sağlamlaştı. Ortak düşmana karşı girişilen savaşın ateşleri içindeki büyük dayanışma bu partiler arasındaki enternasyonalist dayanışmayı da çelikleştirdi. Bu partiler aynı biçimde kadrolarını, proleteryayı ve bütün emekçi kitleleri derin bir enternasyonalist ruhla eğittiler. Kruşçev'in ihanetinden bu yana ilk kez enternasyonalizm bayrağı uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde bu derece yükseklere kaldırıldı.

Uluslararası işçi hareketi içinde ihanetin bayrağını kaldıranların durumu ise ortadadır.. Modern revizyonist partiler giderek küçülmekte, komünist hareketin prestijinden yararlanarak bugüne kadar tabanlarında tuttukları güçleri hızla kaybetmekte ve erimektedirler. Çin revizyonizminin takipçileri ise açtıkları "dükkanların" içine kapanıp kalmışlardır. Proleteryanın saflarında hiçbir itibarı olmayan bu partiler sosyal-şöven konumları ile kendi ülkelerindeki en gerici siyasi güçlerin bir yaması olmuşlardır.

Her büyük mücadelenin ilk dönemlerinde olduğu gibi buğün de işçi hareketi içinde bir ara akım, orta yolcu çizgiler oluşmuştur. Ancak bunlar da hızla dağılmakta, parçalanan güçler Marksist-Leninist saflarda yeniden birleşmektedir.

Ne yönden bakılırsa bakılsın gelişen durum uluslararası proleteryanın ve onun devrimci öncülerinin lehinedir. Gelecek Marksizm-Leninizmindir. Gelecek genç Marksist-Leninist güçlerindir.

EL SALVADOR

Nikaragua'da Somoza 'nun devrilmesinden sonra El Salvador'da da diktatör Carlos Humberto Romero'yu devirmek için halk hereketi yüksek boyutlara ulaşmıştır. Carlos Humberto Romero'nun baskı ve zulüm politikasını ve seçimleri sürekli ertelemesini protesto etmek amacıyla 14 Eylül'de Salvador'un başkentinde bir gösteri düzenlenmiştir. Güvenlik kuvvetlerinin göstericilere ateş açması üzerine 2 kişi ölmüş, 27 kişi yaralanmıştır.

ÇİN

Pekin'de üniversiteye giremeyen öğrencilerle velileri bir gösteri düzenlemişlerdir. Sınavlarda başarı gösterdikleri halde üniversiteye alınmamalarını protesto için 400 kişilik bir grup üniversite önünde toplanarak sloganlar atmış ve daha sonra Pekin'deki Devrim Komitesi merkezi önünde gösterilerini sürdürmüşlerdir.

BULGARİSTAN

Bulgaristan ülkenin kapılarını batı sermayesine daha da açmak amacıyla yeni önlemler almaktadır. Bulgaristan Dış Ticaret Bakanı yardımcısı Atanas Ginev ülkeye yabancı sermaye çekmek için dış ticaret yasalarında yeni düzenlemeler yapacağını açıklayarak:"Bulgaristan'a doğrudan yatırım yapmalarına ve çoğunluk payına alacakları ortaklıklar kurmaların ve hatta yüzde yüz yabancı sermayeli ve yabancıların yönetiminde şirketlere bile izin verilecektir" demiştir.

Joao Amazonas
BKP 1.Sekreteri

Revizyonizme karşı mücadelenin şanlı tarihi

Brezilya Komünist Partisi

Brezilya komünist işçi hareketi fedakarlık, kahramanlık dolu bir yol katetmiştir. Onun tarihi ulusal kurtuluş demokratik devrim ve komünizmin zaferi için şehit döşen yoldaşların temiz kanıyla yazılmıştır. Tüm bu tarihi dönem boyunca Brezilya proletaryasına öncülük eden BREZİLYA KOMÜNİST PARTİSİ'dir.

●

LENİN'İN ENTERNASYONALİNDEN GÜNÜMÜZE

Brezilya Komünist Partisi günümüzdeki Marksist Leninist partiler içinde en eskilerinden, en sınanmışlarından biridir. Ekim Sosyalist Devriminin ilham verdiği BKP 25 Mart 1922'de kuruldu. Kuruluş kongresiyle birlikte 3. Enternasyonale katılan BKP, Enternasyonal 1943 de kendini feshedene kadar Enternasyonal'in sadık bir savaşçısı olarak mücadele etti.

Doğru bir stratejiye sahip olmasına rağmen 1922-1962 arasında yanlış taktikler yüzünden zaman zaman sol ya da sağ çizgiler izleyen BKP bugün geniş emekçi kitleleri kucaklayan bir parti haline geldi. Tarihinde kitlelerin içinde bulunduğu durumu değerlendirmemekten kaynaklanan sol yanlışlara (1953 lerde), mücadeleye yalnızca kısmi taleplerle sınırlandırma biçiminde sağ yanlışlara(1945 lerde), düştü. Ancak her dönem bu yanlışlardan ders çıkardı.

1935 de Rio de Janeiro da ve Natal'de silahlı ayaklanmayı örgütleyen Parti, yenilgiden sonra 1943de, içinde halen BKP Birinci sekreteri olan J.Amazonasın, D.Arruda nın ve Pedro Pomar'ın da içinde yer aldığı Marksist-Leninistlerin öncülüğünde yeniden örgütlendi. 1945 de legal mücadele olanaklarına kavuşan Parti, katıldığı 1947 seçimlerinde bazı işçi şehirlerinde oyların çoğunluğu alacak bir güce erişmiş olmasına karşın Partiye egemen olan sağ oportünist siyaset Partiyi yenilgiye sürükledi. Parti yasaklandı, önderlerin ve kadroların önemli bir kısmı öldürüldü tutuklandı. Ancak 1950'erden itibaren yeniden toparlandı güçlendi

●

BKP HİÇBİR ZAMAN KRUŞÇEV'İN YANINDA YER ALMADI

1956'da modern revizyonizmin SBKP'yi ele geçirmesiyle birlikte BKP içinde de modern revizyonistler güçlenmeye başladı. Ama Joao Amazonas, D. Arruda ve Pedro Pomar önderliğindeki Marksist-Leninistler hiçbir dönem BKP'nin modern revizyonist bir partiye dönüşmesine izin vermediler. Revizyonistlerin Partinin önderliğini ele geçirmesi üzerine Merkez Komitesinden çekilen J.Amazonas ve diğer komünistler revizyonizme karşı tavizsiz mücadele ettiler. Dünya çapında süren iki çizgi mücadelesinde Arnavutluk Emek Partisinin yanında yer aldılar. Modern revizyonistlerin tüzük değişikliğine giderek Partinin adını değiştirmeleri ve legal bir parti kurmaya karar vermeleri üzerine J.Amazonas, P. Pomar D.Arruda, Elsa Monerat ve diğer önderlerin girişimiyle toplanan 5. Ulusal Konferans 1962'de Partiyi reorganize etme kararı aldı ve Partiyi revizyonist oportünist unsurlardan temizledi.

●

BKP ÜÇ DÜNYA TEORİSİNE KARŞI MÜCADELE ETTİ

Bir ara ÇKP'nin uluslararası alandaki prestijinten etkilenmiş olmasına karşın BKP, revizyonist üç dünya teorisine hiçbir zaman boyun eğmedi bu teorinin karşı devrimci yüzünü başından itibaren teşhir etti ve bunu yaparken hiçbir zaman bu teori üzerinde Mao Zedung'un sorumluluğunu dışlamadı.

Uluslararası komünist hareketin içinde her türden revizyonizme karşı sarsılmadan mücadele eden BKP bugün de Maocu sapmayı şiddetle mahkum ediyor.

●

BKP BREZİLYA HALKINI ZAFERE GÖTÜRECEKTİR

Son 15 yıl içinde 12si Merkez Komitesi üyesi olmak üzere 80 yoldaşını faşist diktatörlüğe karşı mücadelede yitiren BKP, Geisel faşist diktatörlüğü ülkedeki tüm ilerici örgütleri yıkarken ayakta kalmayı başaran tek örgüttür.

Lenin'in Enternasyonalinin, 57 yıllık kan ve ateşle yoğrulmuş mücadelenin deneyleriyle dolu Brezilya Komünist Partisi Brezilya proletaryasını zafere götürecektir.

Enver Hoca yoldaşın BKP 7. Ulusal Konferansına mesajı

Şanlı Partiniz, hiçbir fırtınaya boyun eğmemiş bir partidir. O, revizyonistlerle, oportünistlerle ve Brezilya halkının ve dünyada sosyalizm ve devrimin yeminli düşmanları olan çeşitli döneklerle tavizsiz mücadelede muzaffer Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağına gölge düşürmeden yüksekte tutmuştur ve tutmaktadır.

AEP-MK adına AEP-MK 1.Sekreteri Enver Hoca yoldaşın Brezilya 7. Ulusal Konferansına telgrafından

BREZİLYA KOMÜNİST PARTİSİ 7.ULUSAL KONFERANSI YAPILDI

Kısa bir süre önce toplanan Brezilya Komünist Partisi 7.Ulusal konferansı uluslararası siyasi durumu, dünya komünist hareketin önündeki sorunları ve partinin ülke içindeki görevlerini tartışmıştır. 7.konferans bu sorunlarla ilğili olarak bir dizi karar almıştır. Bu kararların bazıları şunlardır:

-Her türden revizyonizme, özellikle Sovyet revizyonizmine ve Çin revizyonizmine karşı mücadeleyi yükseltmek.

-Marksist-Leninist hareketi ve emekçilerin mücadelisini bastırma amacıyla emperyalistlerle ve dünya gericiliğiyle ittifaki savunan Çin revizyonistlerine ve "üç dünya teorisine"karşı mücadele etmek.

-Anti-Marksist Mao Zedung düşüncesini mahkum etmek ve Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini red deden Maoizme karşı mücadele etmek.

-Emperyalizme, Sosyal emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele için uluslararası Marsist Leninist hareketi güçlendirmek üzere birliği sağlamak.
(...)

ÜLKE İÇİNDEKİ MÜCADELEYE İLİŞKİN OLARAK:

-Demokratik halk iktidarı şiarını savunmak,

-Grev, örgütlenme, toplanma özgürlüklerini elde etmek,

-Kent ve kır kitlelerinin talepleri için mücadeleyi yükseltmek,

-Demokratik halk güçlerinin birliğini sağlamak. Hükümetin planlarını teşhir etmek,

-Bugünkü rejime ve hükümete karşı mücadele için sosyal ve siyasal güçleri birleştirmek ve onları demokrasi bayrağı altında toplama. Ulusal demokratik cepheyi kurmak,

-Hükümetle uzlaşmaya karşı muhalefet etmek ve Prestes gibi revizyonistleri teşhir etmek.

-Emperyalist sermayeye karşı mücadeleyi yükseltmek.

BKP Merkezi Yayın Organı A Classe Operária (No 137)'den alınmıştır.

Katledilmeden birkaç gün önce Juan Parades Manot şu satırları yazıyordu
ÖLDÜĞÜMDE ŞAFAK VAKTİNDE YARIN,
GELİP AĞLAMAYIN BAŞIMDA MEZARIMIN,
OLMAYACAĞIM ALTINDA TOPRAĞIN.
ÖZGÜRLÜK RÜZGARIYIM BEN,
ESECEĞİM ÜZERİNDE İSPANYA'nın.

27 Eylül 1975-İSPANYA

Katledilenlerin anıları İspanyol halkının mücadelesinde yaşıyor

Dört yıl önce, 27 Eylül 1975'de, aralarında 3 İspanya Komünist Partisi/ ML üyesinin de bulunduğu beş devrimci faşist cellatlar tarafından kurşuna dizilmişti.

1970'lerde, kitle eylemlerinin gittikçe yoğunlaştığı o günlerde, faşist diktatörlük daha sert önlemlere başvurmak zorunda ve eline geçirdiği ilk devrimcileri intikam eylemlerine kurban etmeyi amaçlamıştı. Hızla sonuçlandırılan mahkemeden sonra 11 devrimci ölüme mahkum edilmiş, ancak İspanya halkının ülke çapındaki protesto gösterileri ve dünya halklarının haftalarca süren dayanışma kampanyaları sonunda 6 devrimciye ilişkin idam kararı geri alınmak zorunda kalınmıştı.

5 devrimcinin katledilmesi, Franko diktatörlüğünün dünya çapındaki tecriti, ülkeyi sarsan derin ekonomik ve siyasi bunalım; İspanya halkının özgürlük mücadelesi için geniş çapta seferber olmasının kıvılcımını oluşturmuştu.

Her yıl, 27 Eylül günü, İspanya halkı faşist diktatörlüğe karşı kinini ve nefretini haykırmakta ve İKP/ML önderliğinde düzenlenen çeşitli gösteri ve grevlerde şehit düşen devrimcileri anmaktadır.

100. DOĞUM YILINDA STALİN — Yaşasın Marksizm-Leninizm ⑥

STALİN, LENİNİST PARTİ ÖĞRETİSİNİN SAVUNUCUSU VE GELİŞTİRİCİSİ - 3

Stalin ve işçi sınıfının bir parçası olarak Bolşevik partisi

Bugün kendisine 'komünist partisi', 'işçi partisi' diyen, adının başında 'komünist' ve 'işçi' sözcüklerini kullanarak işçi sınıfını ve emekçi kitleleri aldatmayı amaçlayan her türden düzen partisi (modern revizyonist, Maocu, Euro-komünist, sosyal demokrat vb.) Leninist-Stalinist partiye sadece onun başlıca özellikleri ve örgütsel ilkeleri açısından değil, aynı zamanda işçi sınıfı ile parti arasındaki bağ, partinin işçi sınıfının bir parçası olması açısından da ona saldırmakta; bolşevik partisini işçi sınıfından kopararak partiyi tam anlamı ile bir düzen partisi haline getirmeyi hedeflemektedirler.

Bunun için de esas oklarını Stalin'e, onun Leninist parti öğretisini savunmasına ve geliştirmesine yöneltmekte; koşulların değişmesi vb. gibi sahte gerekçelerle işçi sınıfının bir parçası olarak bolşevik tipteki bir partinin genel evrensel ilkelerini unutturmaya, işçi sınıfını devrimci komünist partisinin önderliğinden yoksun bırakmaya çalışmaktadırlar.

Bu konuda bütün anti-Marksist akımlar, küçük-burjuva devrimcilerinden, Euro-komünistlere, modern revizyonistlerden Maocu revizyonistlere kadar bütün burjuva akımlar, farklı yerlerden kalkıyor olsalar ve farklı gerekçeler getiriyor olsalar bile aynı noktada birleşmekte; temel olarak da işçi sınıfının tarihi devrimci rolünü inkar etmektedirler. Eskiden olduğu gibi, bugün de küçük-burjuva devrimcileri (Debray, Guevera, Mariguelle ve onların çeşitli ülkelerdeki izleyicileri) ve bütün revizyonistler, koşulların değişmesi ile birlikte, dünya ölçüsünde, 'emperyalizm ile sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerin yeni bir boyuta ulaşması ile birlikte' işçi sınıfının en devrimci sınıf olma özelliğini yitirdiğini, lumpen proletaryanın veya köylülüğünün yahut da şehir küçük-burjuvazisinin daha devrimci olduğu vb. gerekçelerle açıktan açığa partinin işçi sınıfının bir parçası olması gerektiğine karşı çıkmaktadırlar. Ya da bolşevik partisinin işçi sınıfının bir parçası olması gerektiğini sözde kabul eder görünüp aynı gerekçelerle işçi sınıfı içindeki çalışmanın değil, diğer sınıflar (köylülük, şehir küçük-burjuvazisi vb.) içindeki çalışmanın esas alınması gerektiğini söylemektedirler. Sonuçta da partinin işçi sınıfının bir parçası olması gerektiğini reddetmektedirler. Onlar, bu tezleriyle, başka şeylerin yanı sıra, işçi sınıfının devrimdeki önderliğini ideolojik önderlik düzeyine indirgemekte, işçi sınıfının devrimci rolünü başka sınıflara vermektedirler.

Modern revizyonistler, bütün bunlara ek olarak, kapitalist ülkelerde bilim ve teknikte devrim, sosyalist ülkelerde de komünizmin ikinci aşamasına geçilerek sınıfların yok olduğu vb. gerekçelerle, işçi sınıfı ile aydınlar, bürokratlar, teknokratlar ve diğer küçük-burjuva tabakalar arasındaki sınıf çizgisinin ve sınıf farklarının silindiğini söyleyerek, partinin işçi sınıfının bir parçası olması gerektiğini inkar etmekte ve Maocu revizyonistlerle birlikte küçük-burjuva akımlara yol göstermektedirler. İşçi sınıfını öncü örgütünden yoksun bırakmayı amaçlamaktadırlar.

Elbetteki bütün bu revizyonist akımların Leninist-Stalinist parti ilkelerine saldırmaları ve bolşevik partisini işçi sınıfının bir parçası olmaktan çıkarmaları, onların siyasi çizgileri ve sınıf nitelikleri ile yakından bağıntılıdır, daha doğrusu sınıf niteliklerinden ve temsil ettikleri sınıfların durumundan dolayı işçi sınıfının tarihi devrimci rolünü inkar etmekte, partiyi işçi sınıfından koparmaktadırlar. Çünkü kapitalizmi yıkacak, devrimi sonuna kadar, komünizme kadar sürdürecek tek ve biricik sınıf işçi sınıfıdır ve işçi sınıfı ancak devrimci partisi aracılığı ile örgütlenirse

Dev. Sa. 6'da

Proletaryanın sınıf örgütünden "bütün halkın partisi"ne

Bir partinin gerçekten proletaryanın siyasal partisi olup olmadığı, onun önderliğinin niteliğine, eyleminin ve siyasal çizgisinin içeriğine olduğu kadar, partinin sınıf bileşimine de bağlıdır.

Bu açılardan bakıldığında Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Bolşevik Partisinin Rusya proletaryasının sınıf örgütü olarak doğduğu ve her dönem öyle kaldığı kolaylıkla görülür. Bu, SBKP(B)'nin üyelerinin büyük bir bölümünün proletaryanın, en seçikin evlatları olmaları gerçeği ile bir kez daha doğrulanır.

Çarlık Rusyasında işçi sınıfı 100 milyonu aşan genel nüfusun içinde çok küçük bir azınlık olmasına karşın, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi bağrında esas olarak işçileri barındırmış, yönetici organlarının büyük çoğunluğu proleter kökenli üyelerden oluşmuştur. Ekim Devriminden sonra da Partinin sınıf bileşimi bu bakış açısıyla güçlendirilmiştir. Örneğin, Lenin'in ölümünden kısa bir süre önce aydın ve bürokrat niteliklerinden kurtulamayan veya Menşevizmin ruhunu parti içine taşıyan küçük-burjuva kökenli üyelerin tasfiyesinin ardından SBKP içindeki proleter kökenli üyelerin oranı % 45'in üstüne çıkmıştır. Oysa aynı dönemde 160 milyon nüfuslu Sovyetler Birliği'nde nüfusun yalnızca % 1.5'nu oluşturan 1 milyon 800 bin sanayi işçisi bulunmaktaydı. Parti üyelerinin % 45'ini sanayi proletaryasının oluşturmasının yanında çok sayıda yarı-proleter ve yoksul köylü kökenli üye, aydın ve bürokrat katmanlardan gelen üyelerin sayısından her dönem daha fazla olmuştur. Lenin'in ölümünün hemen ardından partiye başvuran onbinlerce işçinin arasından seçilen yaklaşık 250 bin işçi üyeyle SBKP'nin sınıf bileşimi ezici bir çoğunlukla proleter sınıf kökenine dayanmıştır. Üstelik bu 250 bin üye bütün sanayi işçilerinin içinden ve yine onlar tarafından "şanlı Bolşevik Partisine layık oldukları için seçilmişlerdir."

Stalin, Bolşevik Partisinin başında bulunduğu tüm dönem boyunca partinin sınıf bileşiminin proleterleşme yönünde gelişmesi için yoğun bir çaba harcamıştır. Stalin, proletarya partisinin her şeyden önce sanayi proletaryasının, kol emekçilerinin partisi olması gerektiği düşüncesine, Partinin başında bulunduğu 30 yıl boyunca sıkı sıkıya bağlı kalmıştır. Troçki-Zinovyev, Buharin-Rikov gruplarına karşı mücadeleyi Partinin sınıf bileşimini düzeltilmesi mücadelesiyle birleştirmiştir. Stalin, her emekçinin üretim faaliyeti içindeki 8 saatlik mesaisinin dışında kalan zamanını parti ve devlet görevine vermesi konusunda ısrarlı olmuş ve böylece parti üyelerinin üretimden ve sınıftan kopmamaları için büyük bir çaba harcamıştır.

Stalin'in ölümünün ardından karşı-devrimci bir darbeyle iktidarı ele geçiren Kruşçevci revizyonistlerin ilk uygulamalarından biri şanlı SBKP(B)'nin sınıf bileşimini teknokratların ve bürokratların yararına değiştirmek olmuştur. Yeni Sovyet burjuvazisinin her şeyden önce "bütün halkın partisi" başka bir deyimle yeni burjuva sınıfı bütün halkın çıkarlarıyla özdeş gösterme hedefini güderek hareket etmiştir. Ama revizyonistlerin çabaları yalnızca teorik alanda kalmamıştır. Partinin sınıf bileşimi hızla değiştirilmiş, çok sayıda proleter kökenli üye partiden tasfiye edilirken yerlerine bürokratlar alınmıştır.

20. ile 23. Kongreler arasında parti üyelerinin % 55'i tasfiye edilmiştir. Buna göre 24. Kongrede bizzat Sovyet revizyonistlerinin yayınladıkları sayılara göre proleter kökenli üyelerin oranı % 38'e düşmüştür. Bu sayının içine revizyonistlerin "proleter" sıfatı verdikleri "beyaz yakalı" büro memurları da dahildir. Oysa aynı dönemlerde sanayinin gelişmesine bağlı olarak Sovyetler Birliği'nde sanayi proleteryasının genel nüfus içindeki oranı % 60'a yaklaşmıştır. Revizyonistler bu uygulamayı parti içindeki proleterlerin oranını proletaryanın nüfus içindeki oranının bile yarısına düşürmüşlerdir. Ama öte yandan nüfusun % 21'ini oluşturan bürokratlar yine resmi rakamlara göre parti üyelerinin % 60'ını oluşturmaktadırlar. Üstelik bu sayının içine proleterlerin oranını gösteren % 38 sayısının içinde bulunan memurlar dahil değildir.

Revizyonistler 1970'lerin başlarında bütün parti komitelerindeki yetkili görevlerin % 80'ini sekreterliklerin % 90'ını bürokratlara vermişlerdir.

İşte Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin, Lenin'in, Stalin'in önderliğindeki ve bağrında proletaryanın en yiğit, en fedakar ve en bilinçli evlatlarını barındıran Bolşevik Partisini "bütün halkın partisi" haline böyle getirmişlerdir. Gerçekte "bütün halkın partisi" deyimi, partinin, yeni burjuva sınıfının, bürokratların, teknokratların örgütü olması gerçeğini perdelemenin bir aracıdır. Sovyetlerin yeni burjuvazisi, tüm ülkelerin burjuvaları gibi, toplumun çok küçük bir azınlığının çıkarlarını temsil etme gerçeği karşısında burjuvazinin kendini toplumun diğer kesimlerinin içinde ve onların çıkarlarıyla özdeşmiş gibi göstermek istemiştir. Yalnızca sömürücü sınıfların sınıf karşıtlıklarını göz ardı etmekten, bu zıtlıkların üzerini örtmekten çıkarı olabilir. "Bütün halkın partisi" tezi bu çerçeve içinde değerlendirilmelidir.

1979 Stalin yılında Brezilya Komünist Partisi

Stalin yılı ve Marksist-Leninist partiler

Tüm diğer Marksist-Leninist partiler gibi Brezilya KP'de Stalin yılını yoğun bir faaliyetle karşılıyor.

BKP, 8-20 Haziran'da yapılan 7.Ulusal Konferansında 1979'u Stalin yılı olarak kutlama kararını alırken şunları belirtiyordu:

"Partinin değişik organları, olanakları ölçüsünde, Stalin'in yapıtlarını, düşüncelerini ve devrim ve sosyalizmin inşası için ortaya koyduğu çabayı yaymalıdırlar."

Brezilya Komünist Partisi yayın organı "A Classe Operaria" dergisi bir yandan Stalin'in, Partinin bolşevikleştirilmesi üzerine yazılarını yayınlarken diğer yandan da Stalin'in yaşamı ve yapıtlarına ilişkin değerlendirmelere yer veriyor. Bu yazıların birinde şunlar denilmektedir:

"Stalin nerede olursa olsun her renkten revizyoniste, oportüniste ve Troçkiste ve işçi sınıfının tüm düşmanlarına karşı amansız bir mücadele vermiştir. Bu nedenle devrimin düşmanları Stalin'in kişiliğini gözden düşürmeye çalışıyorlar. Bu davranış onları proletaryanın ve devrim sorununun yeminli düşmanları olarak bir kez daha damgalamaktadır.

"Lenin'in sade bir öğrencisi olarak Stalin, Ekim Devriminin büyük sorununu ve Sovyetler Birliği'ndeki proleter toplumun inşasını daha da ilerletti.(...) Revizyonist ihanet Stalin'in adını ve eserlerinin parlaklığını asla karartamayacaktır."

İkinci Dünya Savaşı döneminde Stalin'in mücadelesine de değinen Brezilye KP şunu belirtiyor: "Dünya hegemonyası ve egemenliği için Hitlerci planların bozguna uğratılması büyük Stalin'in önderliğinde gerçekleştirildi. Bu açıdan Stalin'in eseri uluslararası proletaryanın devrimci mücadelesini söndürmeye çalışan emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve her türden revizyonistlerin planlarına karşı mücadelede Brezilya KP ve tüm gerçek Marksist-Leninist partiler için bir esin kaynağıdır."

1979 - Año Stalin

PROLETÁRIOS DE TODOS OS PAÍSES, UNÍ-VOS!

A CLASSE OPERÁRIA

ORGAO CENTRAL DO PARTIDO COMUNISTA DO BRASIL

Nº 137 — JUNHO de 1979 — ANO XV

STALİN VE PARTİ ÖĞRETİSİ

Marks ve Engels daha bilimsel sosyalizmin temellerini ortaya koydukları bir sırada işçi sınıfının iktidar mücadelesinde ayrı bir sınıf örgütüne gereksinmeleri olduğu düşüncesini işlemişlerdi. Lenin bu yüzyılın başında burjuvaziye karşı verilecek büyük mücadelede yeni tipte bir partinin temellerini ortaya koydu. Lenin'in yeni tip bir parti konusundaki öğretileri Stalin tarafından daha da geliştirildi. Stalin, *Leninizmin İlkeleri* kitabında ve hazırlanmasında birinci dereceden sorumlu olduğu *SBKP(B) Tarihi*'nin ilgili bölümlerinde yeni tip partinin bütün ilkelerini en açık bir biçimde açıkladı. Yine aynı yapıtlarında partinin tek bir çizgiye sahip olması gerektiği ve oportünist unsurlardan arınmasına ilişkin öğretileri geliştirdi.

Stalin, ayrıca 1925'ten 1939'a kadar geçen süre içinde yapılan beş parti kongresinin tümünde parti konusuna özel bir önem verdi ve her MK raporunun son bölümünü parti sorununa ayırdı. Bu raporlarda parti ile proletarya diktatörlüğü arasındaki ilişki, parti çalışmasının eksiklikleri, parti içindeki revizyonist ve oportünist unsurlara karşı verilen mücadele ve partinin hiziplerden temizlenmiş yapısı, partinin kitlelere önderlik sorunları, örgüt ve kadro siyaseti konularına açıklık getirdi. *14, 15, 16, 17 ve 18. Kongrelere Raporlarda* işlenen bu konular dışında örgütlenme ve çalışma yöntemlerine ilişkin bir dizi makale ve konuşması da bulunan Stalin, ayrıca partinin kitleler içinde çalışması ve önderlik sorunlarını da işlemiştir.

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 ⑤

(17) Stalin yoldaş, o dönemde Kafkaslar yöresindeki partizan gruplarının örgütleyicisiydi. En büyük yardımcısı da çocukluk günlerinden arkadaşı Ter-Petrosyan'dı. Stalin, kısa bir süre sonra Bakü'ye döndü. Orada, Voroşilov ve Orconikidze'yle birlikte Kafkasya'nın en militan, en mücadeleci işçilerinin Bakü işçilerinin başına geçti; Voroşilov da Petrol İşçileri Sendikasının önderi oldu. Rusya'da gericiliğin kol gezdiği bir dönemde, iki hafta boyunca Bakü'de, Bolşeviklerin önderliğinde bir işçi parlamentosu kuruldu. Stalin, o yöreyi siyasal faaliyetin bir merkezi haline getirdi ve Bolşeviklerin buradaki siyasal etkinlikleri tüm bu gericilik dönemi boyunca durmadan gelişti.

(18) Aynı dönemin ilk aylarında, Stalin bir Bolşevik olan Katerina Svanidze ile evlendi. 25 Mart 1908'de tutuklandı. 8 ay hapis, üç yıl da Sibirya'da Solviçegodsk'ta sürgün cezasına çarptırıldı. 1908 Paskalyasının pazar günü cezaevi yöneticileri ayaklanan siyasi mahkumlara "ders vermek" amacıyla, mahkumları tek sıra halinde, iki sıra askerin arasından geçirerek, dipçiklettiler. Stalin yoldaş, her zamanki, örnek, önder ve mücadeleci tavrını burada da gösterdi. Başı dimdik, koltuğunun altında bir kitap, dipçik darbeleri arasından hiç sendelemeden yürüyüp geçti. Oğlu Yakop (Yaşa) doğduğunda, Stalin Bakü hapishanesindeydi. Hapishanede geçirdiği 8 ayın sonunda Sibirya'ya sürülen Stalin, 1909 Haziranında, sürgünden kaçarak St. Petersburg'a geldi. Resimde (çarpı işaretli olan kişi) 1908 sonlarında Sibirya'ya sürgüne giden Stalin görülmektedir.

(19) Bolşeviklerin ilk legal gazetesi Pravda (Gerçek) 22 Nisan 1912 de yayınlandı. Aynı gün Stalin bir kez daha tutuklandı. Bir kez daha Sibirya'ya sürgüne gönderildi. Ama eylül ayında yine sürgünden kaçtı ve 4. Duma seçimlerinde Bolşeviklere önderlik etmek için St. Petersburg'a gitti. Stalin burada birkaç hafta Lenin'le birlikte kaldı. Birbirlerine, bütün sorunlar üzerindeki görüşlerini uzun uzun anlattılar. En çok üzerinde durdukları konu ulusal sorundu. 1913 Şubatında Lenin, Gorki'ye yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Ulusal sorunu ciddiyetle ele alma vaktinin geldiği noktasında seninle aynı kanıdayım. Burada yanımızda Avusturya ile ilgili ve öteki bütün malzemelerini toplamış ve bu konuda büyük bir yazı yazmaya girişmiş bulunan harika bir Gürcü var."

(20) Stalin yoldaş, "Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu" adlı büyük eserini tamamlar tamamlamaz, Partinin kendisine verdiği merkezi yönetim görevlerini üstlenmek için St. Petersburg'a geri döndü. 23 Şubat 1913'de St. Petersburg'da Pravda yararına düzenlenen bir gecede Stalin gene tutuklandı. Bu kez Rusya'nın uzak bir köşesinde Turuhansk yöresine sürgüne gönderildi. 1914 yılının Temmuz ve Ağustos'unda 1. Emperyalist Savaş patlak verdiğinde Stalin Sibirya'da sürgündeydi. Lenin, bütün ülkelerin proleterlerine şu çağrıyı yapıyordu: "Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürün" "silahlarınızı kendi burjuvazinize çevirin." Lenin'in çağrısı Turuhansk'ın kulubelerine ulaştığında siyasi mahkumlar arasında bayram sevinci yarattı. Stalin çağrıyı büyük bir sevinçle okudu. Lenin'in kararı, savaşın patlak verdiğini duyduğunda, Stalin'in arkadaşlarıyla tartıştığı ve alınması gerektiğini söylediği tavrın aynısıydı. (Resimde Stalin'in uzun süre sürgünde yaşadığı Turuhansk'daki tahta kulübe görülüyor)

İş emniyeti ve işçi sağlığı, işçi sınıfının en acil taleplerinden biridir

Amasya-Eski Çeltek Kömür Ocağında, yerin 180 metre altında kalan 16 işçinin daha cesedi çıkarılmadan, yeni bir iş cinayeti haberi de Manisa-Ege Linyit işletmelerinden geldi. Havalandırma sistemi çalışmayan ocağa sokulan 17 işçiden 6'sı karbon monoksit gazından zehirlenerek ölmüş, üç işçi de koma halinde hastaneye kaldırılmıştır.

Her işçi cinayetinden sonra olduğu gibi yetkililer yine hedef saptırmaya yönelmişler, işçilerin dikkatlerini başka bir yöne çekmek için,bir kaç mühendis ve teknisyeni olayın sorumlusu olarak gözaltına almış bir elektrik mühendisini de tutuklamışlardır. İşçilere ve kamuoyuna ise, iş cinayetinin sorumlusunun doymaz bir kâr hırsıyla işleyen kapitalist sömürü ve zulüm çarkı değil,bu çarkın sadece bir dişlisi olan birkaç teknisyen olduğu intibaını vermeye çalışmışlardır.

Oysa açık bir gerçektir ki,bugüne kadar kapitalist işletmelerin sömürü çarklarının dişlileri arasında hayatlarını yitiren,sağlığa uygun olmayan çalışma koşullarında iş hastalıklarına yakalanarak çalışamaz duruma gelen yüzbinlerce,milyonlarca işçinin ölmesinin,sakat kalmasının, meslek hastalıklarına yakalanmasının nedeni olarak ne işçilerin dikkatsizliği, ne bazı teknisyenlerin ihmali, ne de "takdiri ilahi', "işçilerin alın yazısı" gösterilemez. Bütün bunların nedeni, kapitalistlerin doymak bilmeyen kâr hırslarıdır. Çünkü, kapitalistler için işçiler en kolay bulunan ve kendisine sadece bir miktar tazminata (işverenin savunusunu üstüne alan ünlü avukatların barikatları aşılabilirse) mal olan makina parçalarından başka bir şey değildir.Patronları; işçilerin de insan olduğu, ailesi, bakmak zorunda olduğu çocukları olduğu hiç ilgilendirmemektedir.

Ama, iş kazaları adı verdikleri iş cinayetlerinin, sakatlanmaların, meslek hastalıklarının kapitalistlerin kâr hırsının bir sonucu olduğu gerçeği sorunun bir yanıdır. Sorunun en az bu yanı kadar önemli diğer bir yanı ise,burjuvazinin kendi "tasarruf hakkını savunma" adı altında işçileri bir işçi değil bir ortaçağ kölesi konumuna itme,diğer bir deyişle işçi sınıfını kendi karşıtı bir sınıf olarak tanıyıp tanımama sorunudur.

İşçi sınıfının mücadele tarihine baktığımızda görülür ki; işçi sınıfının özenle üstünde durduğu konulardan birisi de,iş emniyetini sağlayacak, mesleki hastalıkları önleyecek önlemlerin alınmasıdır. Bu konu burjuvazinin de ısrarla kaçındığı bir konu olmuş, iş emniyeti ve iş koşullarının sağlığa uygun hale getirilmesine ilişkin maddelerin iş yasalarına girmemesi için burjuvazi bütün tarihi boyunca mücadele etmiştir.Çünkü,burjuvazi böylece "amaç kâr olduğu zaman adam öldürmenin cinayet olmadığını tanıtlamaya" çalışıyordu. Eğer bunu başarırsa, burjuvazi biliyordu ki; kapitalizmin temel unsuru olan kârı herkesin önünde saygıyla eğildiği, meşru bir olgu haline getirebilecek, kendi sömürüsünü sürdürmenin insan hayatı dahil her şeyin üstünde olduğunu herkese kabul ettirecekti.

Nitekim tarih boyunca patronlar,küçük bir miktar yatırımla işyerlerinde iş emniyetine ilişkin önlemleri alabilecekken,çok daha büyük paralar harcayarak, iş emniyetine ilişkin yasa ve yönetmeliklerin çıkmamasına çalışmışlardır. Elbette bugün ve tarihte pekçok örneğini gördüğümüz burjuvazinin bu tür büyük harcamaları bilinçsizce yapılmış bir harcama değildir. Tersine onlar bu harcamalarla kendi düzenlerini ayakta tutmaya yarayan kendileri açısından faydalı bir yatırım yapmışlardır.

Ülkemiz burjuvazisi bu konuda da emperyalist ülkeler burjuvazisinin yolunu izleyerek iş emniyeti ve iş sağlığına ilişkin yasa maddelerinin iş yasalarına girmemesi için büyük çabalar sarfetmiş, ama birbirini izleyen iş kazaları,başını alıp giden meslek hastalıkları karşısında işçilerin tepkilerini yatıştırmak için de bir iş emniyeti ve işçi sağlığı yönetmeliği çıkarmıştır.Bu yönetmelik hiç kuşkusuz yetersizdir.Ama bugün hiçbir işyerinde bu yönetmeliğe uyulup uyulmadığı da denetlenmemektedir. Nitekim bu yönetmeliğe uyması gereken 200.000'i aşkın işyerini "denetlemekle " sadece 156 müfettiş görevlendirilmiştir.

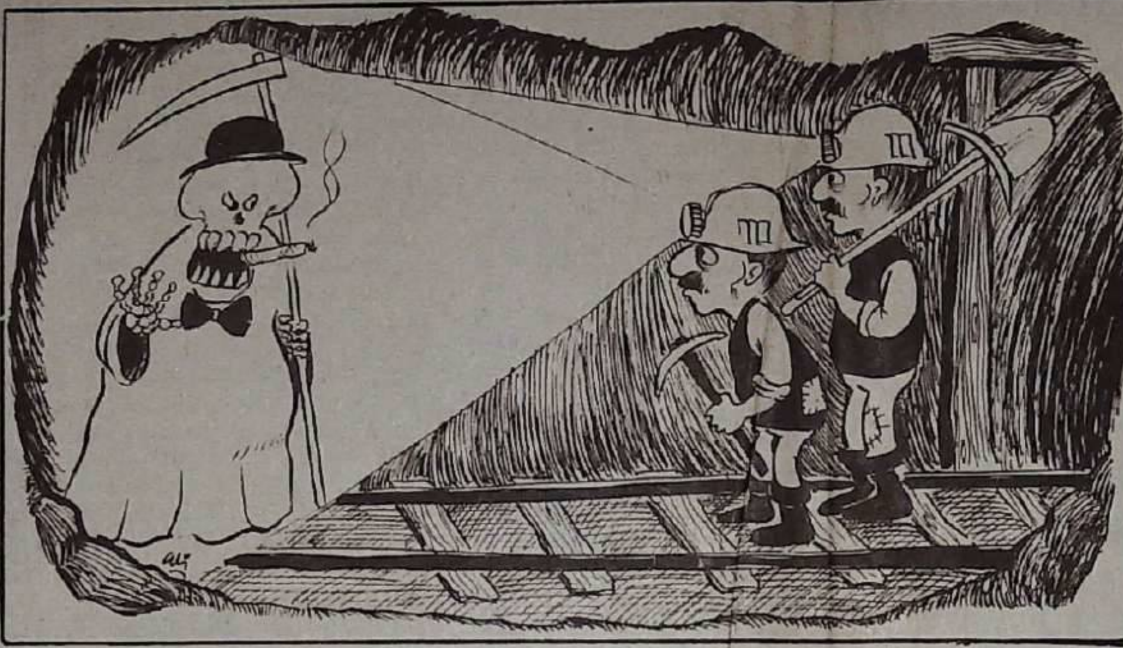
Her konuda olduğu gibi bu konuda da burjuvazinin baş destekçisi sendika ağaları olmuş,bugüne kadar hiçbir toplusözleşmeye iş emniyeti ve meslek hastalıklarına karşı önlemlere ilişkin maddeler konmamıştır. "En ileri toplusözleşmelerde" bile, işçi öldüğü ya da sakat kaldığı zaman şu kadar para ailesine verilir gibi maddelerle yetinilmiştir.

Her yıl yüzlerce işçinin iş cinayetleri sonucu hayatını kaybettiği (bu konuda Türkiye bütün dünya ülkeleri içinde birinci sıradadır), binlercesinin bir daha çalışamayacak biçimde sakat kaldığı, onbinlercesinin meslek hastalıklarına yakalandığı ülkemizde,iş emniyeti ve iş sağlığına ilişkin önlemlerin alınması işçi sınıfımızın en acil taleplerinden biridir.

Hiç kuşkusuz kapitalizm varlığını sürdürdükçe, ne iş cinayetleri ne de meslek hastalıkları ortadan kaldırılamaz. Ama, patronlar iş emniyeti ve iş koşullarını sağlığa uygun hale getirmek için zorlanarak,iş cinayetleri,sakatlanmalar ve meslek hastalıkları kapitalizmin koşullarının elverdiği bir asgari düzeye indirilebilir.Bu da sendikal mücadelenin küçümsenmeyecek bir parçasıdır.Bu nedenle de sınıf sendikaları,DSM'ler işçilerin bu talebine sahip çıkmalı,toplusözleşmelere iş emniyeti ve iş sağlığına ilişkin maddelerin girmesi için mücadele etmelidir. Ancak bu önlemlerin toplu sözleşmelere girmesi yetmez. Çünkü patronlar ve sendika ağaları,toplusözleşmede olduğu halde anlaşarak gerekli önlemleri almayabilirler.Bu işbirliğinin önlenmesi ve iş emniyetine,işçi sağlığına ilişkin önlemlerin alınıp alınmadığının denetlenmesi de ancak denetim işiyle yükümlü,işçiler tarafından seçilen bir komitenin görevlendirilmesiyle mümkündür.

İş cinayetlerinden,sakatlanmalardan, meslek hastalıklarından kalkarak kapitalist düzenin teşhiri,ancak böyle bir mücadeleyle birleştiği ölçüde başarılı olacaktır. Sendika ağalarının işçi düşmanlıkları ve kapitalist sömürünün niteliği bu mücadele içinde en geri işçilerce bile kavranabilecektir. Aksi, sadece bu kötülüklerin kapitalizm olduğunun tekrarından ileri gitmeyen soyut bir propaganda ve ajitasyon mücadelenin ilerlemesi için fazlaca bir katkıda bulunamayacaktır.

İş cinayetleri sürüyor

Toprak altına diri diri gömdüğünüz canların hesabını vereceksiniz

Manisa'nın Ege Linyit Ocaklarında, havalandırma sistemi bozulan ocağa sokulan 27 işçiden 9'u ocakta biriken karbon monoksit gazından zehirlendi. Zehirlenen işçilerden 6'sı öldü,üçü ise komaya girdi. Yaralanan işçilerden ikisinin durumu çok ağır.

Olayın hemen arkasından yetkililer sorumlu aramaya giriştiler.Çok geçmeden de buldular. Polis hemen 6 mühendis ve teknisyeni "olayın sorumlusudur" diye gözaltına aldı. Bir elektrik mühendisi tutuklandı.İşçilerin kin ve öfkesini başka kanallara sevk etmek isteyen yetkililer olayı daha da karmaşık hale getirmek ve zamanlamaya bırakmak için bir "bilirkişi heyeti" atayarak,bilirkişinin raporundan sonra soruşturmanın genişletileceğini açıkladı.

Öte yandan 31 Ağustosta, sel sularının Eski Çeltek Kömür Ocaklarına dolmasıyla,yerin 180 metre altında,sel suları ve göçük altında kalan 16 işçinin cesetleri hâlâ çıkarılamadı.Başlangıçta, ellerindeki ilkel araçlarla işçileri hemen kurtaracağını iddia eden yetkililer,şimdi Ereğli'den daha iyi kurtarma araçları geldiği halde işçilerin bulunduğu galeriye ancak bir ay sonra varabileceklerini söylemektedirler.

Üstelik işyeri yetkilileri; başka bir kuyu açılarak işçilere kısa zamanda ulaşmak mümkünken madenin bozularak işletilemez hale geleceği kaygusuyla,kurtarma ekiplerine yanlış bilgi vermişler , böylece de işçileri bile bile ölüme terk etmişlerdir, Şimdi de artık işçilerden tamamen umut kesildiğini söyleyerek "kurtarma" masraflarından da sıyrılmaya çalışmaktadırlar.

Bugüne kadar iş cinayetlerinde katlettiği binlerce işçinin,her seferinde, "tanrının takdiri"nden "işçilerin ihmali"ne, "görünmez kazadan", "alın yazısı"na kadar bahaneler uyduran burjuvazi ve onun sözcüleri,tüm iş cinayetlerinin gerçek sorumlusu olan kapitalist kâr hırsını,burjuvazinin işçileri ortaçağ koşullarında çalışmaya zorlayarak, işçileri köle durumunda tutma çabalarını gizleyerek, bu seferde birkaç mühendis ve teknisyeni cinayetin sorumlusu olarak göstermeye kalktılar.

●

CİNAYETİN BAŞ SORUMLUSU FEODAL-BURJUVA DEVLETTİR

Ege Linyit İşletmeleri aynen Amasya-Büyük Çeltek İşletmeleri gibi bir devlet işletmesidir. Reformcuların revizyonistlerin iddiasının aksine kapitalist devlet de aynen bir patron gibi kâr dürtüsüyle çalışır. O da aynen bir patron gibi işçileri sömürmeyi esas alarak işletmelerini çalıştırır. İşte Ege Linyit ve Amasya-Büyük Çeltek Linyit İşletmeleri de bu tekelci devlet kapitalizminin bir parçasıdır. Ve devlet, iş emniyeti,işçi sağlığı için yapacağı her yatırımı,Başbakanın deyimiyle , bir "savurganlık", "kârdan zarar etmek" olarak görmektedir.Onun içindir ki,yerin onlarca metre altında kömür kazan işçilerin hayatı,bir havalandırma sisteminin çalışıp çalışmamasına,sel sularının basit toprak bentlerini yıkıp yıkmamasına ya da enerji sisteminin arızalanıp arızalanmamasına bağlanmıştır.Son olayda da görüldüğü gibi,son derece zehirleyici bir gaz olan karbon monoksitin 6-7 dakikada,sistem çalışmazsa,işçileri öldürecek kadar biriktiği ocaklarda başkaca hiçbir iş güvenliği önlemi alınmamıştır.

●

SENDİKA AĞALARI BU CİNAYETLERİN ORTAĞIDIR

Gerek Çeltek ocaklarındaki sel baskını, gerekse Ege Linyit İşletmelerindeki karbon monoksit zehirlemesi için sendika ağaları da, aynen yetkililer gibi gazetelere "olaydan duydukları üzüntü (!)"yü belirten demeçler vererek,bu cinayetleri geçiştirmeye çalıştılar. Oysa, işçilerin iş emniyeti ve işçi sağlığına ilişkin taleplerini,işçilerin fazla dikkatini çekmeyeceği düşüncesiyle,toplusözleşme masalarında patrona peşkeş çeken sendika ağaları bu iş cinayetinin de ortağıdır.Olayı geçiştirmeye çalışmaları da suçluluğun verdiği telaştan başka bir şey değildir. Ancak işçiler cinayet sorumlusu olarak en büyük patron devletin yakasına yapışacağı gibi sendika ağalarının da yakasına yapışacaklardır.

Erzincan: Oleyis ağaları işçilerden yana olamaz

Birçok yerde olduğu gibi Erzincan'da da otel ve lokanta işçilerinin bir kısmı Oleyis Sendikası üyesidir. Bu durum,yani işçilerin bu burjuva sendikaya üye olması sendika ağalarının çalışmaları ve işçi haklarını savunmaları sonucu olmamıştır elbette. Erzincan'da otel ve lokanta işçileri patron baskısı ve aşırı sömürü karşısında örgütlü olmanın gerekliliğinden hareketle sözde devrimci Oleyis'e üye oldular. Urartu Otelinin 40 işçisi, bu sendikanın üyesidir. Ancak sendika ağaları işçilerin hiçbir sorunu ile ilgilenmemektedir. Onların düşündüğü bir tek şey var: O da aidat almak. Nitekim bunun böyle olduğu işçilerin patron baskısına karşı ve çeşitli talepler doğrultusunda yükselttiği mücadele içinde ortaya çıktı ve işçiler bu durumu bizzat yaşayarak gördüler.

İşçilerin zorlamasıyla Oleyis'in sendika ağaları patrona toplusözleşme çağrısında bulundular. Patron bunu kabul etmedi ve toplusözleşmeye oturmadı. İkinci kez Bakanlık kanalıyla yapılan çağrıyı da patron kabul etmeyince grev hakkı doğdu. Ancak sendika ağaları işçileri bu konuda hiçbir yardımda bulunmadılar ve ortalıktan kayboldular. Zaten işyeri temsilciliği düzeyinde bir örgütlenme vardı ve sendika ağaları başka tarafta oturuyorlardı. İşçiler onlarla ancak telefonla konuşabiliyordu. İşçilerin birçok kez telefonla aramalarından sonra gelen Oleyis temsilcileri işçilerin grev konusundaki isteklerini görmezden gelerek işçileri aldatma yolunu seçtiler. İşyeri temsilcisine "yakında belediye ile otel patronu arasındaki mukavele bitiyor. Eğer zorlarsak patron çekip gider ve burası faşistlerin yuvası haline gelir" diyerek işçileri aldatmaya çalıştılar. Grev tekrar ertelendi.

Urartu Oteli işçileri bu küçük ama önemli deneyleri içinde sendika ağalarının işçi haklarını savunamayacağını biraz daha iyi kavradılar. Onlar burjuva sendikacılığının işçi çıkarlarını savunamayacağını kavramaktadırlar.Erzincan özelinde henüz güçsüz ve yeni olmasına karşın sınıf sendikacılığı etrafında toplanmaktadırlar.DSM mücadelesi Erzincan'da da burjuva sendikacılığının bütün barikatlarını parçalayacak ve giderek gelişip güçlenecektir.

Selçuk balast işçileri

ADIYAMAN ve MALATYA'dan kalkarak Selçuk'a gelerek DDY'na Balans (traverslerin arasına doldurulan taşlar) üreten işçiler, taş ihalesini alan müteahhitlerin ağır baskı ve sömürüsü altında, her türlü sendika,sigorta vb. haklardan yoksun olarak çalışıyorlar . DDY'den ihale ile metreküpü 180 TL'den alınan taşlar,taşıma dahil işçilere 70 TL'den ürettiriliyor. İşçiler gazetemize gönderdikleri mektupta,günde 14-15 saat çalıştıklarını belirterek bu kadar çalışmayakarşılık kendilerinin ve hayvanlarının (işçiler balansı demiryoluna kadar kendi hayvanlarıyla taşıyor) karınlarının bile doymadığını belirterek şöyle diyorlar:"Aldığımız ücretle,sabahları çay zeytin öğle ve akşam yağsız pilavla besleniyoruz. Hayvanlarımıza arpa alamadığımız için bir deri bir kemik kaldılar. Barındığımız yer ahırdan farksız olup 4-5 kişi bir yatakta yatıyoruz."

Ayrıca işçiler mektuplarında;geçmişte, devrimci görünerek mücadelelerini engelleyen İGD'lileri aralarından kovduklarını,şimdi devrimcilerle ilişki kurarak,patrona karşı birleştiklerini sendika,sigorta ve daha yüksek bir ücret için mücadele ettiklerini yazıyorlar.

Ereğli Er-Un işçileri patronu dize getirdi

Konya-Ereğli'sinde kurulan ER-UN Un Fabrikası işçileri, 1977-78 döneminde MİSK'in faşist ağaları tarafından satılmıştı. MİSK'in yüzünü gören işçiler, bu sefer devrimci olarak gördükleri DİSK'e bağlı Gıda-İş'e geçtiler. Bu geçiş sırasında patron işçilere sık sık saldırmış ama her seferinde patrona karşı birleşen işçiler,sendikanın, yan çizmesine karşı patronun saldırılarını boşa çıkarmayı başarmışlardı.

Gıda-İş'in toplusözleşme çağrısı yapmasının arkasından patron,hiçbir gerekçe göstermeksizin, 23 Ağustos günü 8 işçiyi işten attı. Bunların yerine üç yeni işçi aldı. Eski işçiler yeni işçilerle konuşarak onların işe gelmemesini sağladılar.

Zaten epeyce bir zamandan beri DSM'nin örgütlenmesi için toplantı yapan işçiler bu sefer işten atılan işçilerin durumu ile ilgili bir toplantı düzenleyerek,durumu tartıştılar.Eğer patron atılan işçileri geri almazsa direniş kararı aldılar. Karar oy birliği ile alındı.

İşçilerin tüm çabalarına rağmen patron, atılan işçileri geri almamakta direndi. Bunun üzerine 27 Ağustos günü direniş başladı. İşçilerin direnmekte kararlılığını anlayan patron ertesi gün 8 işçiyi işe alacağını açıkladı ve direniş 28 Ağustos günü son buldu.

Ereğlili yurtsever devrimci gençliğin direnişi tüm gücüyle desteklemesi, işçilere moral ve güç verdi.Gıda-Iş ağalarının yüzü ise daha şimdiden açığa çıkmaya başladı. Direniş boyunca patronla birlikte direnişi kırmaya çalışan sendika bölge başkan yardımcısı İsa Atabey patronla imzaladığı bir protokolla bir yandan işçilerin direnişini yasa dışı olarak nitelerken bir yandan da bundan sonra bu tür direnişlerin olmayacağı konusunda patrona söz verdi. Patronla imzalanan tutanakda şunlar yazılı:İşyerinde bundan böyle, toplu sözleşmesi,grev ve lokavt kanunun 29 ve 54. maddelerine aykırı direnişte bulunulmayacağını, direnişte bulunulan iki iş gününün işverence ücretten kesileceğini beyan ederiz..."

Bolu'da Bilgehan sunta işçilerinin direnişi

Bolu'da Bilgehan Sunta işyerinde çalışan işçiler, ağır koşullarda ve baskı altında çalıştırılmalarını protesto ettiler.

İşyerinde sağlık koşullarının kötü olmasını,yemeklerin bozuk çıkmasını,gece vardiyasında 18 yaşından küçük işçilerin çalıştırılmalarını,ücretlerin zamanında ve tam olarak ödenmemesini, düşük ücretle çalıştırılmalarını ve sigorta ve sendika haklarının tanınmamasını protesto eden işçiler, 12 Eylül günü bu isteklerini patrona kabul ettirmek için direnişe geçtiler.DSM'li işçiler,işçilerin birliğinin pekiştirilmesi ve işten atılmalar karşısında takınılacak tavır konusunda işçileri eğitmeye çalıştılar.Mücadelenin kısa vadeli taleplerin kazanılmasıyla sınırlı olamayacağı konusunda konuşmalar yaptılar.

İşçilerin isteklerini önce kabul etmeye yanaşmayan patron, daha sonra işçilerin kararlılığı karşısında bu istekleri kabul etmek zorunda kaldı.İşçiler hakların mücadele edilmeden ve kendiliğinden verilmeyeceğini, patronların kârlarından zarar etmek istemedikleri ni ve ancak güçlü mücadeleler karşısında dize geleceklerini daha iyi kavradılar.

İSPANYA

Önümüzdeki aylarda Bask bölgesinde Bask'ın özerkliği konusunda yapılacak halk oylamasının yaklaşması ile birlikte,mücadele yükselmeye başladı. Polisin gösteriler sırasında bir göstericiyi öldürmesinden sonra gösteriler tüm kentlere yayıldı.

Bunun üzerine Basklı işçiler grev kararı alarak işi bıraktılar. Bir anda genel grev niteliği kazanan işi bırakma eylemi nedeniyle hayat tüm bölgede felce uğradı. Bilbao ve Pampoa kentlerinde grevci işçilerin de katıldığı büyük kitle gösterileri düzenlendi.

Gösterilerin büyük çoğunluğuna polis azgınca saldırdı, 13 gün süren protesto gösterilerinde, grevci Basklı işçiler, polisle yapılan çatışmalarda en ön safta yer aldılar ve Bask bölgesinin özerklik mücadelesinin en kararlı savunucuları olduklarını bizzat mücadele alanlarında kanıtladılar.

KANADA

Québec kentinde, Nakan şirketinin emekçileri, grevlerini bir yıldan beri kararlılıkla sürdürmektedirler. Çok uluslu Nakan şirketi işçilerin grevini kırmak ve şirketten sendikayı atmak için tüm yolları denemektedir. İşçilerin arasına provokatör göndermekte,bazı emekçilerin işine son vermekte ve lokavt tehditleri savurmaktadır. Bütün bunlara karşın, Nakan emekçileri bir kez daha oy birliği ile greve devam kararı aldılar ve mücadelelerinde kararlı olduklarını açıkladılar.

Faşizmin cinayet ve katliamları sürüyor

BİRÇOK YERDE HALK SİVİL FAŞİSTLERE VE SIKIYÖNETİME KARŞI MÜCADELE EDİYOR, FAŞİZMİN TERÖRÜNE BOYUN EĞMİYOR

ANKARA'DA SIKIYÖNETİM TERÖRÜ.

23 Ağustos günü sıkıyönetimin vurucu timleri Battal Gazi semtinde işinden evine gitmekte olan bir dişçiyi "dur işaretine uymadığı" gerekçesiyle katlettiler. Olay bahane edilerek semtte terör estirildi. Evler basıldı ve yağmalandı. Basılan evlerde bütün eşyalar tahrip edildi. Kadınlar "sıkıyönetime götürülmekle" tehdit edildi. 11 yaşındaki bir çocuk "sen elinde çaldığın çanla devrimcilere işaret veriyorsun" denilerek gözaltına alındı. Bununla da hızını alamayan faşist diktatörlüğün resmi güçleri, genç işçilerin mesleki örgütü Ankara GİB-DER'i tahrip ettiler, içerdeki malzeme, derneğin camları da dahil parçalandı. Dernek masası ise ganimet sayılarak götürüldü.

Olay burjuva basın tarafından ve bizzat dişçiyi kurşunlatan faşist güçler tarafından çarpıtılarak yansıtıldı. Sözde anarşistlerin saldırısına uğrayan görevliler çatışmada birini vurmuş, diğerleri ise kaçmıştı. Halk düşmanı yüzlerini gizlemek, terör ve saldırılarına haklı (!) zemin hazırlamak için her zaman başvurdukları yalan metoduna başvurdu faşistler.

Ankara GİB-DER'in tahrip edilmesi için ise sadece bir bahane gerekliydi ve onu bulmuşlardı. Genç işçilerin mücadelesi patronları ve onların uşaklarını rahatsız ediyordu. Bu mücadelenin gelişmesi ve özellikle sitelerde işçilerin hakları için aktif eylemler örgütlemeleri karşısında çılgına dönen patronlar ve resmi faşistler genç işçileri baskı ile yıldırmaya çalışıyorlardı ve GİB-DER'i bunun için tahrip ettiler. Ancak bu saldırı genç işçilerin kinini daha da biledi. Battal Gazi semti emekçileri sıkıyönetim birliklerinin burjuvazi ve toprak ağalarının emrinde olduğunu bir kez daha gördü.

ZİLE'DE FAŞİST SALDIRI PÜSKÜRTÜLDÜ

28 Ağustos günü MHP'li faşistler Zile'de bildiriler dağıtarak devrimcilere ve emekçilere saldırı çağrıları yaptılar. Devrimcilerin oturduğu bir kahve tarandı. Dükkanlar tahrip edildi. Bu saldırılar karşısında resmi faşist güçler sadece saldırıları seyretmekle yetindiler. Ne zaman ki devrimciler halkla birlikte MHP'li faşistlerin üzerine yürüyüp faşistleri püskürttü, o zaman harekete geçtiler ve devrimcilere, halka saldırdılar. Jandarma dipçiği emekçileri geriletmedi. 500'e yakın kişinin katıldığı bir gösteri biçimini alan direnme hareketi sırasında Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler bildiriler dağıtarak, sözlü propaganda yaparak halkın faşizme karşı nefretini dile getirdiler. Resmi ve sivil faşist çeteler arasında işbirliğini sergilediler.

SAMSUN'DA FAŞİSTLER ÜÇ KİŞİYİ KATLETTİLER

26 Ağustos günü Samsun'da MHP'li faşistler devrimcilerin ve anti-faşistlerin devam ettiği bir kahveyi tarayarak üç kişiyi öldürdüler. Ardından hastane civarında toplanan kitleye ateş ettiler. Olay sırasında kullandıkları taksinin şoförünü işkence ederek öldürdüler.

Samsun halkı faşist cinayet çetelerinden nefret etmekte, nefretini çeşitli biçimlerde dile getirmektedir. 3 devrimci demokratın öldürülmesi üzerine toplanan devrimciler faşist diktatörlüğü ve onun katliam güçlerini lanetleyen konuşmalar yaptılar. Yapılan cenaze törenine H.Kurtuluşu, D.Yol ve Kurtuluş taraftarları katıldı.

NİKSAR'DA FAŞİST TERÖR

MHP'li faşistler 16 Ağustos günü Niksar'da bir provokasyon ortamı yaratarak kitle katliamı yapmaya çalıştılar. İstanbul'da öldürülen bir faşistin cenazesini provokasyon için uygun bir araç yaptılar. Cenaze gelmeden önce birçok yeri bombaladılar. Camileri bombalayarak halkı birbirine karşı kışkırtmaya çalıştılar. Bu iş için görevlendirilen faşistler yakalandıklarında ÜGD tarafından görevlendirildiklerini itiraf ettiler.

Evlere ve mahallelere saldırıya geçen faşistler Keşvi Camiiri, CHP'li bir avukat ve babasının evini ve bir kahveyi bombaladılar. Cenaze günü saldırılarını daha da artırdılar ve dükkanları yağmalamaya başladılar. Bütün bu saldırılar karşısında polis ve jandarma her zamanki gibi saldırıları görmemezlikten geldi. Ancak devrimciler ve emekçiler faşist saldırganlara karşı kararlıca direndiler. Polis ve jandarma MHP'li faşistlerin yanında halka saldırıya geçti. Faşistlerin bir kısmı bunu alkışlarken bir kısmı da cesaretlenerek saldırılarını sürdürdü.

Polis ve jandarma faşist saldırganların yanında halka saldırısını bir saat sürdürdü. 23 emekçi gözaltına alınarak 4 gün havasız ve ışıksız bir hücrede aç ve susuz olarak bekletildi. Bir kişi tutuklanarak cezaevine kondu.

Niksarlı emekçiler ve devrimciler polis ve jandarma desteğindeki saldırılara boyun eğmedi. Faşist saldırı püskürtüldü. Devrimciler ve emekçiler, Niksar'da faşistlerin provokasyonlarını boşa çıkaracaktır. Faşist saldırılara karşı kitlelerin seferber edilmesi sonucu faşistler sökülüp atılacaktır.

HAVZA HALKI FAŞİSTLERİ PÜSKÜRTTÜ

Faşist diktatörlüğün resmi güçleri ile işbirliği içinde emekçi kitlelere karşı sürdürülen saldırılardan biri de Havza'da meydana geldi. MHP'li katil Ahmet Gedik adlı faşist birçok öldürme olayının sorumlusu olarak aranmasına rağmen Havza'da serbestçe dolaşmakta ve yeni saldırıları örgütlemektedir. Jandarma Karakol Komutanı tarafından açıkça korunan bu faşist çevrede devrimcilere tehditler savurması ve birçok olayda faşistlere önderlik etmesi üzerine halk tarafından dövüldü. Bunun üzerine faşistler halka ateş açtılar. Ancak devrimcilerin önderliğinde emekçiler faşist saldırıya karşı aktif bir tavır aldılar ve faşistler püskürtüldü. 1000'in üzerindeki devrimci kitle anti-faşist bir gösteri ile faşist diktatörlüğü protesto etti.

Bunun üzerine polis ve jandarma harekete geçti. Emekçi halkı dipçikleyen jandarma ve polis devrimcileri yakalamak için azgınca saldırdı. Havza YDGD yönetim kurulu hakkında tutuklama kararı verildi. 2 devrimci gözaltına alındı. Bu sırada polis ve jandarma himayesinde faşistler yeni bir saldırıya hazırlık yaptılar. Ancak halkın ve devrimcilerin kararlılığı karşısında buna cesaret edemediler.

OVACIK'TA HALK POLİSLERİ KOVALADI

Sıkıyönetimle birlikte kendileri için daha elverişli bir ortam doğduğunu düşünen polisler, Dersim'in diğer bölgelerinde olduğu gibi Ovacık ilçesinde de halka ve devrimcilere saldırmayı ve gözdağı vermeyi hızlandırdılar. İçki içip sarhoş numarası yapan polisler silahlarını çekerek sağa sola ateş ettiler. Olay yerinde bulunan proleter devrimciler derhal olaya müdahale ederek halkı polise karşı ve polisin provokasyonlarına karşı seferber etmek için harekete geçtiler. Karakola kaçan polisler oradan halka ateş etmeye devam ederken, emekçiler ve devrimciler karakolu çevirdiler. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları ile karakola yürüdüler. Bunun üzerine Kaymakam polisleri geri çekerek jandarmayı devreye soktu. Bir taraftan halkın öfkesini söndürmek için, "siz durun ben onlardan hesap sorarım" diyerek kitleyi aldatmaya çalışan Kaymakam diğer yandan polisleri kaçırdı. Ancak devrimciler ve emekçiler "onları kaçırarak kurtaramazsınız, halka kurşun sıkanları kendimiz cezalandıracağız" diyerek anti-faşist kararlılığı gösterdiler. Kaymakam kaçıp gitmenin tek çıkar yol olduğunu anladı ve çekip gitti.

Bu olay karşısında proleter devrimciler yoğun bir propaganda faaliyeti yürüterek faşist diktatörlüğü ve sıkıyönetimi teşhir ettiler. Küçük-burjuva maceracı akımlar ise her zamanki gibi dinamitçiliği seçtiler.

Daha sağlam ve kalıcı mevziler için mücadele edelim

Faşist diktatörlüğün ve CHP gerici hükümetinin "pilot bölge", "hassas bölge" olarak ilan ettiği iller listesine son günlerde bir yenisi daha eklendi. 1 ve 2 Eylül günleri Tarsus'ta, MHP'li cinayet mangalarının tecrit olmalarını engellemek amacıyla peşpeşe düzenledikleri saldırılar karşısında emekçilerin kararlıca direnmeleri resmi faşist-militarist güçlerin devreye girmesi, halka "savaş" ilan etmesi ve ardından Tarsus'u "pilot" bölge olarak seçmesini birlikte getirdi. Polis ve jandarma ile çatışan emekçiler bir polis arabasını ateşe verdiler ve Musalla mahallesi halkı panzer eşliğinde sürdürülen saldırıyı silahlı çatışma ile püskürttü.

Tarsus'ta son zamanlarda proleter devrimcilerin önderliğinde yürütülen anti-faşist mücadelenin kitlevi karakteri MHP'li faşistlerin başta Musalla, Yeşilyurt ve Eskiömerli mahalleleri olmak üzere birçok mahalle ve semte giremeyecek derecede tecritini sağladı. Sivil ve resmi faşistlerin saldırılarının yoğunlaşması karşısında Tarsuslu emekçiler yılgınlığa kapılmadı. En önemlisi DSM'li işçiler faşist saldırılara karşı en ön saflarda dövüştü. Halk, Eskiömerli ve Musalla'da polis ve jandarma barikatlarını silahlı çatışma sonucu yardı.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin faşizme karşı mücadelesi ve bu mücadele içinde elde edilen mevzilerden sivil faşistlerin sökülüp atılması gerçeği bütün yanıltıcı "yılgınlık" teorilerine karşın bugün somut olarak gündemdedir. Diktatörlük ve onun faşist militarist kurum ve güçleri giderek tecrit olmaktadır. Milyonlarca emekçinin düzene ve sömürüye duyduğu kin birçok yerde sivil ve resmi faşistlerle girişilen çatışmalarda dile getirilmektedir. Kitlesel mücadeleler sonucu birçok yerde sivil faşistler barınamamaktadır. Son bir ayın birkaç olayı bile bu konudaki somut gerçeği göstermektedir.

Soma'da MHP'li faşistler tecrit çemberini kırmak amacıyla işçilere saldırınca 2000 işçi "MHP, ÜGD Dağıtılsın" sloganları ile sokağa döküldü. 150 işçinin gözaltına alınması ve onlarca işçinin yaralanmasına karşın işçiler jandarma saldırılarına boyun eğmediler ve direndiler.

Adana'nın birçok mahalle ve semtine MHP'li faşistler girememektedir.

Eskişehir ve Nevşehir'de MHP'li faşistler büyük oranda tecrit edildiler. Avanos'ta MHP ve ÜGD binaları kitlelerce ateşe verildi.

Ankara'nın Mamak ve Tepecik semtlerinden faşistler sökülüp atıldılar. İstanbul Kaynarca ve Haznedar'da emekçiler faşist katilleri mahallelere sokmamaktadırlar. İstanbul Cevizli Tekel İşletmesi işçilerinin kararlı direnişi sonucu faşistler buradan atıldılar. Şavşat'ta sivil faşistlerin tecrit olmasını engellemek için ordu birlikleri halkı makinalı ateşine tutarak 8 emekçiyi katletti. 1 Mayıs mahallesi halkı, 14 Temmuzda polis ve jandarma barikatlarını yararak gecekondularını yıktırmadı ve "evlerimizi yıkanın dünyasını yıkarız" diyerek direndi.

Ankara Bademlidere'de emekçiler polis ve jandarmaya karşı direnerek ve karakolu basarak gözaltındaki devrimcileri polisin elinden aldı. Bütün bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

Anti-faşist mücadelenin gelişip güçlenmesi karşısında resmi ve sivil faşist kurum ve örgütlerin halka karşı saldırılardaki işbirliği daha açık bir biçimde ortaya çıkmakta ve kitleler tarafından da kavranılır hale gelmektedir. Emperyalizmin ve komprador-feodal düzenin çıkarlarını korumak için elbette sivil ve resmi faşist güçler birlikte halk hareketine saldıracaklardır. Çünkü bütün bu cinayet örgütleri bir tek aygıtın, faşist, bürokratik militarist devlet aygıtının birer unsurudurlar ve tümünün görevi sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutmaktır. Anti-faşist mücadele karşısında polis ve jandarma birliklerinin MHP ve ÜGD'li faşistlerle, TİT, ETKO gibi "illegal" faşist cinayet örgütleri ile birlikteliğinin sebebi budur. Mersin'de yakalanan MHP'li Cengiz Ayhan'ın Emniyet Müdürlüğü yetkililerinin evinde saklanarak birçok cinayet işlemesi ve yine Şavşat'ta MHP'li sivil faşistlerin tecritini engellemek için polis ve jandarmanın direkt olarak devreye girmesi, halka ateş açması ve daha birçok olay bunun kanıtıdır.

Ortada bir gerçek var ve bu birçok kez söylendi. Daha da söylenecek. Bugün her zamankinden daha fazla oranda bir anti-faşist mücadele potansiyeli vardır. Bu potansiyel doğru devrimci önderlik altında seferber edildiğinde anti-faşist mücadelede birçok kalıcı ve sağlam mevzi elde edilebilmektedir. Kitlelerin kendiliğinden başlattıkları ve sürdürdükleri mücadeleler karşısında faşist diktatörlüğün ordu ve polisini devreye sokması ve kitlelere doğrudan ateş açması da bunun bir göstergesidir. Nitekim proleter devrimcilerin önderlik ettikleri mücadeleler sonucu birçok yerde sivil faşistlerin sökülüp atılması, bu potansiyelin doğru mücadele çizgisine kanalize edildiğini, anti-faşist mücadelenin güçlenip yaygınlaştığını göstermektedir.

Faşist diktatörlüğün ve onun koltuk değneği CHP hükümetinin birçok yeri "hassas bölge" ilan etmesinin nedenlerinden en önemlisi, onların da bu durumu tespit etmiş olmasıdır. Bu gelişmeyi engellemek istemeleridir. Bir diğer neden de, ki son günlerde "hassas bölge" yaygaralarının yoğunlaştırılmasında önemli bir yeri vardır, seçimlerin gündeme gelmiş olmasıdır. Düzen savunucusu partilere

Dev. Sa. 6'da

PARTİZANCILAR: TOPRAK AĞALARININ HİZMETİNDE

Dersim'de yoksul köylüler toprak ağalarına karşı direniyor

Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Hadişer köyünde yoksul ve topraksız köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi yükseliyor. Yusuf Tunçsiper adlı toprak ağasına karşı mücadeleyi yükselten yoksul köylüler ağanın her yıl 60-70 bin lira karşılığında sattığı otlara el koyarak ve otları biçerek, yarıcılık yapanlara ekilmek üzere ağa tarafından verilen tohumlara el koyarak bu mücadeleyi daha ileri bir aşamaya çıkardılar. Mücadele yükselmeye devam ediyor.

●

MÜCADELENİN DÜNÜ VE BUGÜNÜ

Hadişer köylülerinin mücadelesi uzun bir dönem sonrasında bugün giderek örgütlü bir yapıya kavuşmaktadır. Hadişer ve civar köylerin yaklaşık 30 bin dönüm toprağı Yusuf Tunçsiper adlı ağanın elinde bulunmaktadır. Yusuf ağa bu toprakların kendisine dedesi meşhur Dersim "Milletvekili" Diyap Ağa'dan kaldığını iddia etmektedir. Gerçekte ise durum bunun tam tersidir. Kaldı ki, toprakların Diyap Ağa'dan kalması nın yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi açısından hiçbir önemi yoktur.

Diyap Ağa Dersim'de büyük bir etkinliğe sahip olduğu yıllarda yoksul köylüler üzerinde de koyu bir baskı uyguluyor ve toprakların büyük bir bölümünü etkinliği altında tutuyordu. 1938'de faşist diktatörlük Dersim'de katliama girişip birçok köylüyü Mecburi İskan Kanunuyla sürgün ettiğinde Hadişer'in yoksul köylüleri de sürgün edildiler. Daha sonra Mecburi İskan Kanunu'nun geçersiz hale gelmesi üzerine yoksul köylüler köylerine geri döndüler. Ancak tam da bu sırada Yusuf Tunçsiper adlı ağa Hadişer ve civarındaki geniş toprakların ve ormanlık alanların kendisinin olduğunu ileri sürerek topraklara el koydu. Yusuf Ağanın, ağa sülalesi gayet kalabalıktı ve Perihan Hatun adlı "ağa torunu"nun çevrede büyük bir etkinliği vardı. Perihan Hatun devletin yerel temsilcileriyle, Alay Komutanlarından Kaymakama kadar uzanan "çevre" ile iyi ilişkilere sahipti ve bu ilişkiler harekete geçirilerek yoksul köylülerin mücadelesi bastırılmaya çalışılıyordu. Hadişer köylüleri ağanın yanında uzun yıllar yarıcılık yaptılar, ağa baskısını ve sömürüsünü somut olarak yaşadılar. Bu arada ağanın kendi topraklarında kendilerini yarıcı olarak çalıştırması onlarda kendiliğinden bir öfkeyi doğuruyordu. Özellikle köylülerden biri sürekli ağanın karşısına dikiliyor ve ağa baskısına boyun eğmiyordu. Yusuf Ağa tüm gerici çevresini ve devlet güçlerini seferber ederek kendisine karşı direnen ve bu anlamda diğer yoksul köylülere yol gösteren, onların doğal bir önderi durumuna gelen köylüyü susturmaya çalıştı. Ancak bu da sökmedi. Yoksul köylü, ağaya birtakım istekler dayatıyordu. Bunlar:

1-Toprakların köylülere dağıtılması

2-Köyden kovulan köylülerin köye dönmeleri ve dağıtılan topraklardan onların da yararlanmasının sağlanması.

Ağanın bu istekleri kabul etmesi imkansızdı ve nitekim etmedi de. Tersine köylüler üzerindeki baskının dozu artırıldı. Yoksul köylülerin buna karşı mücadelesi giderek gelişti ve diğer köylülerin büyük bir çoğunluğu ağanın yakın akrabaları olmalarına rağmen köylülerin ağaya karşı mücadelesinden etkilendiler, birliklerini pekiştirme, mücadeleyi yükseltme doğrultusunda ileri adımlar attılar.

●

MÜCADELE ÖRGÜTLÜLÜĞE DÖNÜŞÜYOR:

Köylülerde giderek topraklara zorla el koyma eğiliminin geliştiği bir dönemde proleter devrimciler köylülerle ilişki kurdular. Proleter devrimciler köylülerin ağaya karşı mücadelesinin doğru bir temelde yürütülmesi koşuluyla başarıya ulaşacağını köylülere kavratmaya çalıştılar. Proleter devrimcilerin önderliği koşullarında köylüler örgütlü mücadelenin gereğini ve topraklara el koymanın mutlak zorunluluğunu, daha iyi anladılar. Proleter devrimciler her an köylülerin yanında oldular. Mücadelenin sorunlarını tartışarak, köylülere yol göstererek mücadelenin içinde ve merkezinde yer aldılar. Mücadelenin hedefleri ve dağılımın niteliği konusunda yetersiz de olsa belli bir fikre sahip olmaları köylülerin kararlılığını artırdı. Proleter devrimcilere duydukları güven pekişti.

Köylüler ilk olarak ağanın verdiği tohuma el koydular. Ağa topraklarının elden gideceği korkusuyla düzenle ve bürokrasi ile iyice birleşerek ve köylüler üzerindeki baskıları artırarak bu mücadeleyi engellemeye çalıştı. Ancak proleter devrimcilerle tam bir dayanışma içinde bulunan ve proleter devrimcilere güvenen yoksul Hadişer köylüleri yılmadılar. Mücadele daha da yükseltildi. Ağanın para karşılığında sattığı otlara da el kondu. Ağa iyice telaşlandı ve tüm taraftarlarını, devlet güçlerini ve bu arada oğlunun Partizancı olmasından yararlanarak kendisine "ML" diyen Partizan adlı grubu harekete geçirdi. Bir taraftan köylüleri şikayet ederek jandarma ve polis baskısıyla, cezaevlerine düşürmekle yıldırmaya çalışırken, öte yandan Partizancılarla birlikte köylüler üzerinde terör estirdi. Ağa her yıl 60-70 bin lira karşılığında sürü sahiplerine sattığı otlarının köylüler tarafından biçilmesinin kendi ayakları altındaki toprağın kaymasının kuvvetli bir işareti olduğunu görüyordu.

●

SIKIYÖNETİM DEVREYE GİRİYOR:

Yusuf Tunçsiper sıkıyönetimin gericiliğin hizmetinde işçi sınıfına ve yoksul köylülüğe karşı bir saldırı silahı olduğunu, devletin yerel yetkilileri ile daha önceden sürdürdüğü ilişkilerinden ve her seferinde devlet güçlerinin kendi yanında yer almasından biliyordu. Onun için hemen sıkıyönetime koştu. Yoksul köylüler ve proleter devrimcileri ihbar etti. Tutuklanan bir köylü 3.5 ay sıkıyönetim zindanlarında kaldı. Yine ağanın ihbarları sonucu iki proleter devrimci yakalanarak Elazığ'da 1800 Evler'de günlerce işkence gördüler. Yine köy muhtarı aracılığı ile köylüleri ihbar eden ağa köylülerin 'sıkıyönetim de sökmeyecek', "biz bu devleti yıkacağız" dediğini ileri sürerek köylüleri tutuklattı. 3 gün gözaltında tutulan köylüler serbest bırakıldılar.

●

PARTİZANCILAR AĞANIN HİZMETİNDE

Proleter devrimciler, işkence altında iken, köylüler tutuklanıyorken Partizancılar ağanın ekinlerini biçiyorlardı. Onların bu tavırları çevre köylerin yoksul halkınca nefretle karşılandı. Bu arada Partizancı şeflerden birinin hakkını teslim edelim. Partizancı şef 1800 Evler denilen işkence merkezinde tutuklanan iki proleter devrimciye "Yusuf ağa gerçekten ağadır, siz haklısınız" diyebildi.

Partizancılar ağanın adamları ile birlikte köylülere pusu kurdular ve köylüleri silahlı çember içine alarak dövdüler. "UDHD öyle değil böyle gerçekleşir, HK gelsin de sizi kurtarsın, bir hafta içinde köyü terk edin" diyerek köylüleri tehdit ettiler. Yaralanan köylülerden biri Hozat merkezinde 17 günlük bir rapor aldı. Bütün halk ve devrimciler Partizan'ın bu provokasyon ve karşı-devrimci eylemini lanetlerken, Partizancılar ağanın adamlarıyla birlikte Belediye Başkanı'nın evinde bu 'başarılı' eylemlerini kutluyor, köylülerden alındığı söylenen ganimetler üzerinde sohbeti koyulaştırıyorlardı. Olaydan sonra tutuklanan iki Partizancı ve ağanın bir adamı yerel yöneticiler üzerinde büyük bir etkisi olan Perihan Hatun'un devreye girmesi sonucu serbest bırakıldılar. Partizancıların sevinci ve serbest bırakılanlarla sarmaş dolaş olması halkın nefretini daha da artırdı. Birçok köyde Partizancıların ne kadar "devrimci" eylemler yaptığı tartışılıyordu.

Bütün baskı ve karşı-devrimci saldırılara rağmen Hadişer köylüleri mücadeleden yılmadılar. Bugün mücadele daha da gelişmektedir ve gelişecektir. Bu mücadeleyi hiç bir gerici çaba engelleyemez. Yoksul köylülük zafer kazanacak, ağalar ise yok olacaktır.

Partizan nereye gidiyor?

Partizan adlı grup küçük-burjuva özelliklerini giderek kaybediyor. Bir dizi provokasyon eyleminin yaratıcısı olarak Partizan'ın işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çıkarlarına karşı takındığı tavır onu giderek bugün için bulunduğu yerden uzaklaştırmaya ve gericiliğin yararına bir dizi "devrimci" eylemi yapmaya götürüyor. Partizan'ın Dersim'de Hadişer köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesi karşısında takındığı tutum bu konuda önemli bir yere sahiptir. Partizan bunu geçici ve yöresel bir hata olarak gösteremez. Bu tür eylemler Partizan çizgisinin doğal bir sonucu olarak gündeme gelmektedir ve onun sınıf konumuyla da ilgilidir. Bugüne kadar bir dizi karşı-devrimci eylemin sorumlusu olan Partizancılar bu çizgisinde ısrar ettikçe batağa batmakta ve bulundukları yerden sürekli uzaklaşmaktadırlar. Ümraniye olaylarından, Ankara'da gecekondu ticareti yapmaya, Mazgirt'te devrimci bir öğretmeni işkenceyle öldürmeye ve daha da önemlisi yoksul köylülüğün mücadelesi karşısında ağaların yanında onların vurucu gücü olarak köylülere saldırmaya kadar uzanan bir dizi eylem nasıl izah edilecektir? Bunların hepsi raslantısal ve geçici olaylar mıdır? Defalarca eleştirilmelerine ve provokasyon eylemleri teşhir edilip uyarılmalarına karşın Partizancıların, benimsedikleri çizgide ve o çizginin doğal sonucu olan eylemlerinde ısrar etmesi nasıl izah edilecektir?

Hadişer köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısına dikilen Partizancıların durumuna daha yakından bakalım.

Partizancılar önce "Yusuf Ağa, ağa sayılmaz. O orta köylüdür" dediler. Partizan köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini kavramak istemedi. Bu mücadelede tarafsız bir tutum bile takınamadı. Açıkça ağanın yanında yer almaya çalışmasına rağmen, iyice tecrit olacağı düşüncesiyle, eleştiriler karşısında gerileyerek bir ara "biz karışmıyoruz gidip işgal edebilirsiniz" demesi onun mücadelenin giderek keskinleşmesi üzerine ağanın yanında direkt yer almasını engelleyemedi. Partizancılar köylülerin mücadelesine karşı "toprakların tapulu olup olmadığını araştıracağız" diyerek "topraklar ağanın tapulu malı ise ağaya birşey demeyeceklerini" belirttiler. Ağayı aklamak için her şeyi yaptılar.

Partizan'a göre tapulu topraklar işgal edilmemeliydi...! Tıpkı Aydınlık adlı paçavranın, Partizan'ın meşhur Deşt işgali(!) karşısında takındığı tavır. Belki Partizancılar hatırlayacaklardır. Deşt işgali(!) sırasında TİKP'liler "sahte solcular hazine arazisini işgal ettiler. Yatılı okulun topraklarını işgal etmek devrimcilik midir?" diyorlardı. Onlar da tapulu toprakların işgal edilemeyeceğini savunuyorlardı. Partizan'ı 'Üç Dünyacılık' ve Maoculukta Aydınlık'ın yolunu takip ettiği için alkışlamak gerekiyor!

Öyle ya "ÜDT" toprak ağalarına karşı mücadeleyi tatil ediyor. Aydınlık bu konuda açık konuşuyor ve bu tür mücadeleleri "anarşi" olarak gösteriyor. Bu mücadeleye önderlik edenleri "Rusya'nın ajanı olmak"la suçluyor. Peki Partizan sen ne diyorsun? Hani "Kahrolsun Patron Ağa Devleti" idi. Nerede kaldı? Yoksa sizde Mao Zedung gibi Yusuf Ağanın bu toprakları "kendi çabası ile" kazanılmış topraklar olarak mı düşünüyorsunuz? Yusuf Ağanın bu toprakları yoksul köylülerin sırtından kazandığını bütün Hozat halkı biliyor. O yoksul köylülerin sırtından geçinen bir parazittir.

Toprakların tapulu olup olmaması sorununa gelince, biz bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceği düşüncesindeyiz. Bugün milyonlarca dönüm toprak, toprak ağalarının tapulu malı durumundadır. Peki bu böyledir diye toprak ağalığı sistemi devam mı etsin? Partizan herhalde tüm keskinliğine rağmen bu düşüncededir. Yoksa tapu araştırma görevini önüne koymaz. Anlaşılan Partizan'ın topraklarda gözü vardır. Ankara Tuzluçayır'daki arsa ticareti ve arsa spekülatörlüğü de bunun birer işaretleridir. Kitleler ve devrimciler Partizan'ı bir spekülatör olarak kavrıyacaklardır. Yok eğer böyle değilse Partizancıların yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısına dikilmelerinin anlamı nedir? Yoksa Partizancılar Deşt'teki işgalin (!) proleter devrimcilerce eleştirilmesinin karşılığını mı veriyorlar? Acılarının intikamını mı alıyorlar? Partizan, gericiliği terk etmelidir.

Deşt eylemi nasıl olmuştu? Kim yer almıştı bu eylemin içinde? Toprakları işgal edenler köylüler miydi? Eylemin niteliği neydi? Partizan kıvırtacaktır. Cevabını biz verelim. Partizancılar, daha işin başlangıcında "700 lira veren toprağa kavuşur" diyerek toprak satıcısı oldular. Yoksul köylüler bu eylemin içinde yoktu. Katılan bir iki köylü "biz buraya ne için geldiğimizi daha anlayamadık" diyorlardı. Partizancılar köylüleri "mitinge gidiyoruz" diyerek kamyonlara bindirmişlerdi. İşgali (!) yapan Partizan'dı, köylüler değil. Yoksul köylüler daha işin başlangıcında dıştalanmıştı. Partizan, toprakları kimin adına işgal ediyordu? Köylüler adına mı? Elbette ki hayır. 700 lira karşılığında bu kez de toprak spekülatörlüğü yapmaya soyunmuştu Partizan. Hepsi o kadar.

Proleter devrimciler elbette böyle bir eylemi eleştireceklerdi ve eleştirdiler de. Ama toprakların "tapulu olduğu"nu ileri sürerek değil. Partizan'ın izlediği yol izlenerek ve yoksul köylüler dıştalanarak, onlara rağmen bu sorunun çözülemeyeceğini ortaya koydular. Kitleleri gerçek bir toprak mücadelesine kazanmaya çalıştılar. Partizan'a karşı ise devrimci bir tavır takınıldı ve Partizan eleştirildi. Partizan emin olmalıdır. Proleter devrimcilerin önderliğinde yükselecek olan toprak ve özgürlük mücadelesi en büyük toprak ağası devletin tapusunu yırtacaktır. Yusuf Ağanın tapusunu da!

Saldırıları boşa çıkaracağız

Baş.ta.sa.1'de

gerici gazetelerde "seçimleri boykot" çağrısı yapan devrimci güçlere karşı yeni "operasyonların" düzenleneceğine ilişkin haberler yayınlanmaya başlandı. Elbette ki, bunların amacı yalnızca gazete haberi vermek değildi, tersine aba altından sopa gösteriyorlar ve seçimleri boykot çağrısının devletin militarist güçlerinden "gerekli cevabı" alacağını söylemek istiyorlardı.

Faşist güçlerin korkularının ifadesi olan açıklamalarına ve tehditlerine, halk hareketinin, demokrasi mücadelesinin gelişmesinden duydukları korkudan dudakları uçuklayan revizyonist haşereler de katıldılar. Rus uşağı partilerden, sosyal-faşist TİKP çetesine kadar hepsi boykot çağrısının "kötülükleri" üzerine diller döktüler; bunların işe yaramadığını gördükçe hakim sınıfların devrimci güçlere yönelik saldırılarını teşvik etmeye ve bunun dozunu artırmaya çalıştılar.

Bütün bu çabalar bugün de hızını artırarak sürmekte ve yerine artık fiili saldırılara bırakmaktadır. Ecevit, Artvin seçim gezisinden sonra "seçimleri boykot" çağrısının kitleler içinde bulduğu yankıyı görür görmez saldırı işaretini vermiş ve ülkenin her yerinde aynı anda devletin polisi, jandarması, gizli servisleri, devrimci güçlere karşı yoğun bir baskı ve zulüm kampanyası başlatmışlardır.

İstanbul'da proleter devrimcilerin çağrısını destekleyen devrimci güçler gözaltına alınmış ve onlarca kişiye günlerce işkence yapılmıştır. Aynı biçimde Ankara'da da "seçimi boykot" çağrısı yapan bildirilerin dağıtıldığı semt ve işletmelerde yoğun bir terör estirilmekte, tutuklamalar birbirini izlemektedir.

Bu saldırıların seçim günü yaklaştıkça daha da artacağı her halinden bellidir. Ama ne korku, ne tehditler ne de saldırılar gericiliğin işine yaramayacaktır. Boykot çağrısı kitlelerin istek ve taleplerinde yankı bulmuş ve yüzbinlerce, milyonlarca emekçinin düşüncelerinin bir ifadesi olmuştur. Bu çağrı her geçen gün daha geniş yığınlara ulaşmakta ve benimsenmektedir. İşte devrimcilere yönelik saldırıları boşa çıkaracak olan güçte budur ve saldırılar mutlaka boşa çıkacaktır.

Üstelik devrimci, ilerici, demokrat güçlerin bu saldırıların karşısında ortak mücadelesi ve birliği, tek amaçları halkın demokrasi mücadelesini ezmek, kitle hareketlerini bastırmak olan gericilerin suratında bir tokat gibi patlayacaktır.

O hâlde; SEÇİMLERİ BOYKOT şiarını daha da yükseltelim, halkın mücadelesine omuz verelim, halkın devrimci güçlerinin birliğini sağlayalım.

Daha

Baş.ta.sa.1'de

Bugün kitle örgütlerinin yönetimini ele geçiren revizyonist ve reformistler artık tabanın mücadele istekleri karşısında duramaz duruma gelmişlerdir. İster istemez emekçilerin mücadele talebinin önünde boyun eğmektedirler. Ama ne var ki, onlar hain emellerinden vazgeçmiş değillerdir. Yine kitlelerin mücadelesinin düzene yönelmesini, ellerinden geldikçe engellemeye çalışmaktadırlar. Bugünkü parlamentoya dayanarak memur, mühendis ve öğretmen kitlesinin mücadelesini bu yola kanalize edip, bu şekilde grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının elde edilebileceği yalanını yayıp duruyorlar. Yine bu kitleleri oyalıyorlar. Oysa öğretmen, mühendis, mimar ve memurların GTSS hakkı yasağı 1971 Anayasa değişikliği ile Anayasal bir madde haline getirilmiştir. Kaldı ki, 1961 Anayasası memurlara grev yapma hakkı vermemektedir. Bunun için Anayasal düzen hedeflenmeden memurların GTSS hakkı üzerindeki yasak kaldırılamaz. Bugünkü faşist diktatörlüğe ve düzene yönelen bir mücadele sonucu ancak demokratik bir hak olan GTSS hakkının gerçekleşmesini sağlar.

Grevli-Toplusözleşmeli Sendika Hakkının elde edilmesi demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Faşizme, faşist diktatörlüğe, onun kitlelere yönelen her türlü saldırı biçimine güçlü kitlesel eylemler yaparak demokrasi mücadelesinin genişletilmesi genel olarak memur statüsünde olan kitlenin GTSS hakkının elde edilmesini sağlayabilir. Bu da ancak diğer emekçi kitlelerin eylemleri ile birleştirilen güçlü kitlesel eylemler ile elde edilebilinir. İşçilerin, köylülerin içinde yer aldığı ve memur vb. kitlelerin de buna katıldığı, düzene yönelen güçlü mücadeleleri gericiliği kısa dönemde geriletebilir ve birtakım demokratik mevziler elde edilebilir.

Ezilen memur kitlesinin sınıfsal kurtuluşlarını sağlamayacak, ama ekonomik durumlarını biraz düzeltecek GTSS hakkının elde edilmesinin güçlü kitle eylemleri ile elde edilebilineceği unutulmamalıdır.

Bunun için memur kitlesi diğer emekçilerle birleşerek daha güçlü eylemlerle gericiliğin karşısına çıkmalıdır. Genel grev hedeflenmelidir. Bugünkü eylemler ve direnişler bu güçlü eylemin hazırlanmasının bir aracı haline getirilmelidir.

Genel grevi hedefleyen daha güçlü kitle eylemleri için ileri!

F.Ünsal

karak faşist katliamları ve MHP-MİT işbirliğini deşifre ederek, faşist saldırıların bir bütün olarak halka ve halktan yana olan demokrat aydınlara yöneldiğini, buna karşı mücadelenin önemini vurguladı. Konuşmayı ve slogan atılmasını sürekli engellemeye çalışan sıkıyönetim birlikleri, güçlü bir anti-faşist eylemden korktukları için cenazeyi bir an evvel bir nevi kaçırma yöntemi ile kaldırmayı düşündüler ve hastanenin etrafı bu amaçla kuşatıldı. İçerde bulunan kitle ile dışardaki kitlenin birleşmesi engellendi.

Ancak hastanenin dışında H.Kurtuluşu taraftarı devrimciler diğer devrimci, anti-faşistlerle birlikte yüzlerce kişinin katıldığı izinsiz bir

Baş.ta.sa.1'de

toplantı düzenlediler ve faşist katliamları lanetlediler. Sıkıyönetim birlikleri daha güçlü anti-faşist gösterilerin olacağı korkusuyla bu gösteriye saldırmaya cesaret edemediler.

Revizyonistler

Baş.ta.sa.1'de

çimlere katılma çağrısı yapmakta ve aynı siyasi tavrı koymaktadırlar. TKP bu seçimlerde Beria Önger gibi kendi 'bağımsız' adaylarının yanında TİP, TSİP ve CHP içindeki 'ilerici' adayların desteklenmesi, bu temelde 'güç ve eylem birliği' çağrısı yapmaktadır. TİKP de, gene aynı politika temelinde, CHP, AP ve MSP içindeki 'bağımsızlık ve demokrasiden yana açık tutum alan' adayları destekleme çağrısı yapmakta, halkı seçimlere katılmaya çağırmaktadır.

Aslında seçimdeki tavırları ile bu iki karşı-devrimci mihrak genel politikalarını ve genel 'birleşik cephe' politikalarını bir kez daha ortaya koymaktadırlar. TKP seçim platformunda 'sosyalist ülkelerle dostluk' (siz sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin yayılmasını desteklemek diye okuyun) maddesini ön plana çıkarırken -ki onun ilericilik kıstası budur- , TİKP de Amerikan emperyalistlerinin hegemonyasının devamını savunmayı, politikasının merkezine koymakta ve bu temelde bir 'birleşik cephe' önermektedir. İşte bu iki karşı-devrimci mihrak arasındaki farklılık da burada ortaya çıkmaktadır: Dış emperyalist mihraklar açısından biri Sovyet sosyal-emperyalistlerinin, diğeri de Amerikan emperyalistlerinin ve Çin dahil olmak üzere diğer emperyalistlerin çıkarlarını savunmayı politikasının ve seçim taktiğinin merkezine koymaktadır. Onun için TKP'nin 'birleşik cephesi'nin içinde TİP, TSİP ve CHP yer almakta ve kendi 'bağımsız' adaylarına oy verme çağrısı yapmakta, TİKP de 'Milli Birleşik Cephe'sinin içinde yer alan AP, MSP ve CHP gibi faşist ve reformist partilerdeki bir kısım adayların desteklenmesini istemektedir. Fakat onları birleştiren ortak noktalar ayrılık noktalarından daha çoktur ve esas politikaları ve varlık nedenleri de budur: Komprador-feodal düzeni ve faşist devleti savunmak ve korumak, kitlelerin devrimci-demokratik mücadelesini bastırmak ve pasifize etmek, CHP reformist hükümetini hâlâ çekingen de olsa kitlelere bir 'umut' olarak ve faşizmin bir alternatifi olarak sunmak ve bütün bunların bir sonucu olarak da kitlelerin anti-faşist mücadelesini pasifize etmek, faşist diktatörlüğü aklamak ve sıkıyönetimi meşrulaştırmak için halkı seçimlere katılmaya çağırmak...

İşte onların temel politikaları budur. Seçim politikaları onların bu politikalarındaki ayniyeti bir kez daha ortaya koymaktadır. Zaten başka türlü olması da mümkün değildir. Çünkü revizyonizm aynı iplikten dokunmuştur, özünde aynı karşı-devrimci amaçlara hizmet eder.

Burada bir konuya daha belirtmeden geçmeyelim: Kurtuluş gibi, Halkın Birliği vb. bazı küçük-burjuva siyasi hareketlerin veya küçük grupların genel politikalarına ve bunun zorunlu bir uzantısından başka bir şey olmayan seçim taktiklerine yön veren politikanın TKP'nin ve TİKP'nin karşı-devrimci politikaları ve taktikleridir. Onların TKP ve TİKP'nin belirlediği seçim taktiğini izlemelerinin başka bir açıklaması yoktur. Seçimlere katılma çağrısı yapan bütün küçük-burjuva grupların ve bunların tabanındaki devrimcilerin, yurtseverlerin bu durumu da dikkate alarak TKP ve TİKP ile aralarına kesin bir sınır çekmeleri ve seçimleri boykot blokuna fiilen ve aktif olarak katılmaları devrimin ve halkın çıkarınadır. Aksi takdirde faşist diktatörlüğü aklamanın ve sıkıyönetimi meşrulaştırmanın aletleri durumuna düşecekler, emekçi halkın anti-faşist mücadelesine zarar vermekten başka bir şey yapmamış olacaklardır.

Daha sağlam

Baş.ta.sa.5'de

karşı kitlelerin kini büyüyüp, bu partilerden kopunca ve seçimi boykot doğrultusundaki eğilim güç kazanınca, 'seçim güvenliği' demagojisine sarılarak "hassas bölge"ler artırıldı. Mücadelenin yükseldiği illerin peşpeşe "hassas bölge" ilan edilmesinin bir diğer nedeni de budur.

Bugün dikkat edilmesi gereken bu mücadelenin salt MHP'li faşistlerin birçok yerden sökülüp atılması ile sınırlı kalmaması gerektiğidir. Bu mücadele toprak ve özgürlük mücadelesi ile birleştirilmeli, tekellerin, komprador-feodal ekonominin bürokratik militarist devletin hayatiyetine yönelmelidir. Kazanılan mevziler bu mücadelenin sağlam birer unsuru olmalıdır. Mücadele daha geniş alanlara yayılır ve sivil faşistler birçok yerden tecrit edilirken, bütün sorunun sadece MHP'li canilerin tecritinden ibaret olduğu şeklindeki bir anlayış, özellikle geri bilinçteki kitlelerde hakim hale gelebilir. Ancak bu tek başına son derece yanlış ve sağcı bir anlayıştır. Yine böyle bir anlayış devletin militarist faşist güçlerine karşı ve onların saldırılarına karşı uyanıklılığı köreltebilir. Kazanılan mevziler kaybedilebilir.

Onun içindir ki, mücadele kalıcı ve sağlam bir niteliğe sahip olmak zorundadır. Bu ise kendiliğindenci kitle eylemlerini doğru önderlik altında birleştirmek, mücadeleyi örgütlü ve kalıcı kılmakla mümkündür. Elbette bunun için doğru devrimci çizgi ve taktikler büyük bir öneme sahiptir.

Marksist-Leninist teorinin ışığında, proleter devrimci önderlik altında yürütülen mücadeleler pratiğinin gösterdiği gibi anti-faşist mücadelenin gelişmesi ve kalıcı başarılar sağlaması onun kitlevi karakteri ile yakından ilişkilidir. Nitekim sivil faşistlerin birçok alandaki tecriti, proleter devrimcilerin kitlelerle birleşmesi ve aktif kitle mücadeleleri örgütlemesi sonucu olmuştur.

O zaman: daha sağlam ve daha kalıcı mücadeleler için daha geniş kitleler seferber edilmeli, mücadelenin kitlevi karakterinin önemi hiçbir zaman unutulmamalıdır. Mücadeleye en geniş kitleler çekilirken, proleter devrimcilerin devrimci demokratlarla birçok yerde oluşturduğu anti-faşist birlikler daha da pekiştirilmeli ve bu sürekli ve kalıcı olmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kesimlerinin bilincinde giderek daha fazla oranda devletin, ordu ve polisin kendi düşmanı olduğu kanısı oluşmaktadır. Bu bilinç geliştirilmeli ve siyasi sınıf bilinciyle birleştirilmelidir. Düzeni ayakta tutmaya çabalayan tüm halk düşmanlarının özellikle seçim döneminde yoğunlaştıracakları aldatıcı propaganda boşa çıkarılarak onların halk düşmanı yüzleri açığa çıkarılmalıdır.

Sivil ve resmi faşist güçlerle devrimciler önderliğindeki halk güçleri arasında süren mücadelede sivil faşistler birçok alandan sökülüp atılır ve tecrit edilirken, saldırılara karşı yer yer kitleler silahlı çatışmalara girerken, yapılması gereken bu mücadeleyi daha da geliştirmek ve yaygınlaştırmaktır. Örgütlü, kalıcı ve sağlam kılmaktır. Elde edilen mevzileri düşmanın kuşatması altında düşmeyecek kaleler haline getirmektir. Bu ise kitlelerin daha fazla oranda örgütlenmesi ve seferber edilmesi ile mümkündür. Proleter devrimcilerin yaptığı da budur. Bütün devrimciler bu mücadeleye omuz vermeli, mücadeleyi güçlendirmelidirler.

İstanbul'da

Baş.ta.sa.1'de

Proleter devrimci hareketin seçimi boykot çağrısı her türden gericinin yüreğine korku saldı ve onlar el ele saldırıya geçtiler. Polis saldırısına sosyal-faşistler de katıldılar ve proleter devrimcileri ihbar ettiler.

Bahçelievler'de sosyal-faşistlerin ihbarı sonucu 20 proleter devrimci gözaltına alındı, 15 gün işkence edildikten sonra tutuklandı.

Proleter devrimciler polis ve jandarma saldırısını protesto ederek yasa dışı bir gösteri düzenlediler ve halkı mücadeleye çağırdılar.

Polis ve jandarmanın saldırısı Çeliktepe ve Alibeyköy'de de sürdü. Çeliktepe'de proleter devrimci hareketin taraftarı olarak bilinen bir devrimcinin evine faşistlerin ihbarı üzerine baskın yapıldı ve gözaltına alınarak işkence edildi. 10 gündür işkence edilen devrimcinin evinde polis karakol kurmuştur. Faşist basın bu olayı çarpıtarak ve yanlış vermektedir. Alibeyköy'de de jandarma birçok eve baskın yaparak terör estirdi.

Ancak polis ve jandarmanın bu saldırı ve terörü halkı ve devrimcileri yıldıramamaktadır, yıldıramaz da. Proleter devrimciler önderliğinde gelişen anti-faşist mücadele giderek yükselmektedir. Faşist diktatörlüğün azgın saldırılarının sebebi de budur.

"HALKIN

Baş.ta.sa.8'de

kadar 'halk iradesinin' temsilcileri olduklarını ilan ederlerse etsinler, sonuçta, yönetimi elinde tutan ve proletaryayı, şehir ve köy küçük burjuvazisini ve yoksul köylülüğü egemenliği altında tutan komprador burjuvazinin, toprak ağalarının ve emperyalist tekellerin figüranlarıdır. Ve görevleri de, emperyalist tekellerin, borsaların bankerlerin, toprak ağalarının militarist ve bürokratik kurumları aracılığı ile yürüttüğü fiili iktidarına meşru bir görünüm vermekten ibarettir, burjuvazinin perde arkasında aldığı kararları yasa haline getirmektir.

Sonuç olarak halk dört yılda ve iki yılda bir 'egemen sınıfın hangi üyesinin parlamentoda halkı yalandan temsil edeceğini ve ezeceğini' (Marks) seçmek zorundadır.

Üçüncü olarak, halk seçtiği parlamenterler ve onların faaliyetleri üzerinde hiç bir denetim hakkına sahip değildir. Şu veya bu partiden parlamentoya giren bir parlamenter, transferler yoluyla başka bir partiye geçebilmekte (aslında sonucu değiştirmemekte) egemen sınıf kliklerinin çıkarları doğrultusunda istediği gibi hareket edebilmektedir. Çünkü sınıf karşıtlıklarıyla ayrılmış bütün toplumlarda halkın böyle bir hakkı kullanabilmesinin araçları yoktur. Çünkü egemen sınıflar kitleleri mümkün olduğu kadar siyaset dışında tutmaktadır. Böylece de kitlelerin kararların alınmasına ve onların denetlenmesine katılması engellenmişlerdir. Yöneticilik ancak bir avuç adamın, bürokratların mesleği durumuna getirilmiştir.

Burjuvazi işte bunun için sosyalist demokrasiye ve onun gerçekleşmesinin kurumları olan örgütlenmelere saldırmaktadır. Çünkü, sosyalist demokraside (örneğin bugün Arnavutluk'ta) emekçiler iktidarı, doğrudan doğruya ve aynı zamanda temsili organlar aracılığı ile uygulamaktadır. Bunun örgütleri ve araçları yaratılmıştır. Arnavutluk'ta halk kitleleri ülkenin yönetimine, ekonominin düzenlenmesine etkin olarak katılmaktadırlar. Onlar, toplumla ya da kendileriyle ilgili bütün sorunlar üzerinde görüşlerini özgürce açmak hakkına sahiptirler. Bu haklar Anayasa ile gerçek anlamda güvence altına alınmıştır.

***

İşte bütün bu nedenlerden dolayı seçimler 'halkın özgür iradesi'nin bir aracı değil, tam tersine burjuvazinin ve toprak ağalarının halkı aldatma aracıdır. Ecevit ve onun gibi bütün gericiler de burjuvazinin, toprak ağalarının ve emperyalist tekellerin birer siyasi aletleridir.

Faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin aklanmaya çalışıldığı demokrasi güldürüsünün daha açık-seçik sahneye konduğu bugünkü koşullarda bu olgu her zamankinden daha çok geçerlidir. Bu gerçeği ne Ecevit gibi reformistler, ne de faşistler ve sosyal-faşistler değiştiremeyecektir. Ve kitleleri aldatamayacaklardır.

Hem kel

Baş.ta.sa.1'de

Boykot taktiğinin bugün yanlış mı, yoksa doğru mu bir taktik olduğunu bir kenara bırakalım, esasında devrimcilerin proletaryanın bilimsel öğretisi açısından bu seçimlere boykot ve seçimlere katılma taktiği ile ilgili olarak bu sosyal-faşist kliklerle tartışabileceği bir şey yoktur. Çünkü seçimleri boykot kitlelerin anti-faşist mücadelesinin düzeyi, egemen sınıfların içinde bulundukları durum ve devrimin ilerletilmesi ile ilgili bir sorundur. Bu sosyal-faşist kliklerin ise sınıf mücadelesinin ilerletilmesi, devrimin geliştirilmesi diye bir sorunları yoktur. Onların görevleri ve varlık nedenleri burjuva-feodal düzeni ve onun faşist devletini korumak ve savunmaktır, kitlelerin yükselen mücadelesini pasifize etmektir, faşist diktatörlüğü ve onun yeni baskı mekanizması olan sıkıyönetimi aklamaktır. Zaten bunun için de proleter devrimcilerin ve anti-faşist güçlerin boykot taktiğine saldırmakta ve halkı seçim komedisine katılmaya çağırmaktadırlar. Bunu yaparken de kitlelerin esas dikkatini parlamenter mücadeleye çekmekte ve burjuva-feodal parlamentoyu iktidar alternatifi olarak lanse etmeye çalışmaktadırlar. Böylece her alanda yükselen anti-faşist mücadeleyi karalamaya, onu burjuva parlamentosunun sisli havasında eritmeye ve kitlelerin anti-faşist mücadele yerine parlamenterizmi tercih etmesini, burjuva-feodal partilere oy vermesini sağlamaya çaba göstermektedirler. Bu yolla da anti-faşist mücadelenin can düşmanı, parlamenterizmin şampiyonları, faşizmi, sıkıyönetimi aklamanın birer siyasi araçları olduklarını itiraf etmektedirler.

Karşı-devrimci yüzlerini maskelemek için de boykot çağrısı yapan devrimcileri mücadeleden kaçmakla suçlamaktadırlar. Bugün boykot çağrısı yapan devrimcilerin mücadelesini sokakta rasgeldiğiniz ilk insana sorduğunuz zaman cevabını alırsınız. Ama aynı insana TİP ve TSİP hakkında bir soru sorarsanız, göreceksiniz ki, ya bu sosyal-faşist burjuva kulüplerinin adını bile bilmiyordur; ya da onları mücadelenin önüne set kurmaları ile veyahut da sansasyon için 1 Mayıs'ta sokağa çıkmaları ile tanımaktadır.

Aslında bu burjuva kulüpleri için söylenecek tek bir söz vardır: Hem kel, hem fodul...

Ereğli

Baş.ta.sa.1'de

rimci Demir-İş'in sendika demokrasisi anlayışına uygun olarak üyelerin katılımıyla yapıldı.

Şube Başkanı tarafından açılış konuşması ve Divan seçiminden sonra, kuruluşundan beri şubenin faaliyetlerini özetleyen Çalışma Raporu okundu. Mali Sekreter Kongreye Mali Raporu sundu. Daha sonra, Şube Başkanı A.Coşkun, bir konuşma yaparak, egemen sınıfların işçi sınıfına saldırılarının amaçları ve sendika ağalarının bu saldırıdaki rollerini teşhir etti.

Aziz Coşkun konuşmasında; Burjuva sendikaların niteliklerini, Ereğli'de Dev. Maden-İş ve T.Maden-İş'in uygulamalarından kalkarak sergiledi. Bunların, grev kırıcı, işçi sınıfının birliğinin düşmanı, patronla işbirliği içindeki çizgilerini teşhir etti. Konuşmasının sonunda Erdemir'deki referandum sorununa ve son üç ayda işçilerin haklarını almak için başlattıkları Slap sahası ve 28 Eylül direnişlerine de değinen Aziz Coşkun, bu iki direnişin de Dev.Maden İş ve T.Maden-İş'in ağaları tarafından kırıldığını belirterek, Ereğli işçisinin referandum mücadelesini işverenle birleşen her iki sendikanın ağalarınca engellendiğini belirtti.

Şube Başkanı'nın konuşmasından sonra, gündeme devam edildi. Seçimlere geçildi. Şube Başkanlığına yeniden Aziz Coşkun seçildi. Bayram Döner Şube Sekreterliğine, Niyazi Ayaz'da Mali Sekreterliğe seçildiler. Yönetim Kurulu, Denetleme Kurulu, Onur Kurulu ve Genel Merkez Delegelerinin seçimiyle kongre son buldu.

Faşist çeteler

Baş.ta.sa.1'de

"Gaziantep'te CHP'li Belediye Başkan Vekili Dr. Rauf Yılmazer öldürüldü."

"Adana'da Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Fikret Ünsal öldürüldü. Katilin ÜGD'li Aydın Telli olduğu belirlendi."

"Adana'da Meslek Lisesi Lojmanını basanlar 6 öğretmeni kurşuna dizdi."

Evet! Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri peş peşe cinayetler işliyor. 8 Eylül'de Manisa'da 3 fırın işçisi, 11 Eylül'de Adana'da demokrat öğretim üyesi Dr. Fikret Ünsal, 17 Eylül'de Antep'te CHP'li bir doktor faşist çeteler tarafından katledildi. 19 Eylül'de de Adana'da sıradan 6 öğretmen öldürüldü.

Ve her katliamdan sonra sömürü düzeninin savunucusu bütün uşaklar "üzüntülerini" belirttiler.

DÜZEN SAVUNUCULARI TETİKTE

Bugün diktatörlük tam teçhizat halk hareketini ezmeye soyunmuştur. Resmi ve sivil cinayet çeteleri bu işle doğrudan görevlidir. Ve bu gerçeği milyonlarca emekçi giderek daha iyi kavramaktadır. Milyonlarca işçi ve emekçi MHP'nin MİT ve Kontr-gerilla gibi örgütlerle birlikte saldırıda olduğunu biliyor ve bundan dolayıdır ki, MHP'li faşistler birçok yerden sökülüp atılıyor ve tecrit ediliyor.

Öte yandan halk kitlelerinin düzene, düzen savunucusu gerici ve faşist partilere karşı duyduğu tepki giderek büyüyor. Birbirini sözde suçlayan, birbirine, faşist, katil diyen bütün gerici burjuva partileri, halkın uyanışı karşısında telaşa kapılmakta ve hep birlikte tek bir koro halinde halkın mücadelesine ve devrimci harekete karşı saldırıya geçmekte, halkın devrimci mücadelesini engellemek için birbirine ve tümünün kaynağı burjuva-feodal sömürü düzenine kol kanat germektedirler. Sahte çıkışlar ve küfürleşmelerin ardında işçi sınıfına ve devrim mücadelesine karşı kol kola girmektedirler.

Bu durum seçimlerle birlikte ve özellikle Türkiye Devrimci Proletarya Hareketinin ve bazı anti-faşist hareketlerin kitleleri seçimi boykot etmeye çağırması üzerine daha da açık bir biçime büründü. Bunun en güzel örneği faşizmi, faşist diktatörlüğü sömürü ve zulüm düzenini "en iyi benim yöntemlerimle yaşatabiliriz" diyerek gericiliğe akıl vermeye çalışan Ecevit ve partisinin seçimler döneminde faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçlerinin katliamlarını, "demokrasinin vazgeçilmez unsuru" dediği MHP'nin cinayetlerini ünlü "sünger çekme" yöntemi ile gizlemeye çalışması, bütün gücüyle devrimci hareketlere karşı saldırıya geçerek MHP'yi korumasıdır. Gericilik korkmaktadır. Kitlelerin giderek artan kini ve nefreti örgütlülüğe dönüşürse sonunun geleceğini bilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler zulüm düzenine son vermek üzere proleter devrimcilerin ve devrimci demokrat hareketlerin etrafında toplanırsa kendi sosyal temelleri, ayaklarının altındaki toprağın kayacağını bilmektedir. Seçim propagandalarında ve diğer zamanlarda tümünün devrime ve devrimci hareketlere karşı saldırılarını ağızları köpük dolu olarak artırmalarının sebebi de budur.

Ancak artan baskı ve katliamlar, öldürülen yüzlerce devrimci ve emekçinin kanı unutturulamaz. Halk düşmanı cinayet örgütlerinin cinayetlerine izin verilemez. CHP'nin sahte halkçı yalanları emekçilerin kini ve nefretini söndüremez, söndürmemelidir. Faşist cinayet örgütlerinin dağıtılması halkın en acil talepleri arasında yer almaktadır ve milyonlarca emekçi bizzat kendi mücadelesi sonucu bu cinayet çetelerini dağıtacak, onları koruyan ve yaşatmaya çalışanlardan hesap soracaktır. Demireller, Türkeşler, Korutürkler, Evrenler, Ecevitler vb. halkın elinden yakalarını kurtaramayacaklardır. Faşizmin ve emperyalizmin hizmetçiliğini kusursuz yerine getiren Ecevit, devrimcilere ne kadar saldırırsa saldırsın ve esas emperyalist ve faşist ajanları koruyarak devrimcilere çamur atmaya, devrimcileri halkın gözünden düşürmeye çalışırsa çalışsın halkın şamarını suratında bulacaktır

FAŞİST ÇETELERİ DAĞITMANIN YOLU

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bugün faşist saldırılara karşı mücadele etmektedir. Mücadele içinde örgütlenmekte, faşist cinayet çetelerine ve onların saldırılarına karşı savunmak için silahlanmakta, devrimcilerle birliğini pekiştirmekte, tüm provokasyon ve saptırıcı çabalara karşın proleter devrimcilerin ve anti-faşistlerin etrafında toplanmaktadır. Birçok yerde, MHP'li katiller sökülüp atılmaktadır. Ve MHP'li cinayet çeteleri tecrit oldukça cihad çağrıları yapmakta, birtakım maceracı ve eylemleriyle faşizmin hizmetine koşan kişilerin yaptıklarını da bahane ederek saldırılar için bizzat merkezi ve yarı-resmi yayın organlarında "intikam" direktifleri vermektedirler. Nitekim 20 Eylül tarihli Hergün gazetesinde faşist ideolog Taha Akyol, Mihri Belli'nin, Örsan Öymen'in ismini vererek "vur emri" çıkarmaktadır.

Devrimciler ve emekçiler, faşist cinayet çetelerinin yakasını bırakmayacaktır. Var olan örgütlenmeler daha da pekiştirilecek, emekçiler faşist saldırganlara karşı canlarını korumak için halk komitelerinde, çeşitli kitle örgütlerinde birleşerek aktif kitle mücadeleleriyle bu çetelerin üzerine yürüyecektir. Birçok yerden kovalanan bu çeteler, ülkenin dört bir tarafında bizzat halkın kendi mücadelesi sonucu söküllüp atılacaktır. Atılmalıdır. Halk düşmanı faşist katillerin yeni cinayetlerine izin verilmemeli, bunlar mahallelere, köylere ve hiçbir yerleşim yerine sokulmamalıdır. Bu mücadele halkın bizzat kendi mücadelesi, aktif anti-faşist kitle mücadelesi temelinde olmalıdır. Halk kitleleri kendilerini korumak için biraraya gelmeli, çeşitli kitle örgütlerinde birleşmelidirler. Faşistlerin ve reformistlerin aldatmalarına, zehirlerini akıtmalarına meydan verilmeli, saldırı ve katliamlara karşı sessiz kalınmamalıdır.

Faşist çetelerin, MHP'nin, MİT ve Kontr-gerilla'nın dağıtılmasının başka bir yolu yoktur.

Stalin

Baş.ta.sa.3'de

onun önderliğinde mücadele ederse burjuvazinin siyasi ve ekonomik egemenliği bütünüyle yıkılabilir, sınıf mücadelesi komünizme kadar sürdürülebilir. Modern revizyonistler, Maocu revizyonistler ve onların ideolojik ve siyasi etkisi altındaki küçük-burjuva devrimcileri, komünizme karşı oldukları için, burjuvazinin siyasi ve ekonomik egemenliğini bütünüyle tasfiye etmeyi amaçlamadıkları için, tersine modern revizyonist ve Maocu partiler ve akımlar kendileri de egemen sınıfların siyasi akımları oldukları için işçi sınıfının tarihi devrimci rolünü inkar etmekte ve işçi sınıfının bir parçası olarak bolşevik partilerin inşa edilmesine karşı çıkmakta, var olanları da tasfiye etmeyi amaçlamaktadırlar.

Kruşçev-Brejnev revizyonistleri Leninist-Stalinist parti ilkelerini bir kenara attıkları ve partiyi işçi sınıfından kopardıkları için Lenin ve Stalin'in şanlı Bolşevik Partisini bütünüyle tasfiye etmişler ve partiyi işçi sınıfının bir parçası olmaktan çıkararak, onun sınıf bileşimini değiştirerek saflarını bürokratlar ve teknokratlarla doldurmuşlardır. Böylece de Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'ni kapitalist, sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüştürmüşlerdir. Gene Çin Komünist Partisi, diğer şeylerin yanında hiçbir zaman Çin işçi sınıfının bir parçası olmadığı için o sınıf olarak her zaman köy ve şehir küçük-burjuvazisine dayandığı için Çin devrimi sadece burjuva-demokratik bir perspektifle sınırlı kalmıştır. Bunun dışında birçok ülkedeki partiler Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin yolunu izlediği için ve diğer şeylerin yanında işçi sınıfının birer parçası olmaktan çıktıkları için karşı-devrimci birer siyasi mihrak, sosyal-reform partileri haline dönüşmüşlerdir. Birçok ülkedeki Maocu partiler ise başından itibaren birer düzen partisi olarak faaliyet göstermektedirler.

Ama bütün bu burjuva akımlar, işçi sınıfının saflarından tasfiye olmakta ve gerçek komünist partiler işçi sınıfının bir parçası olarak inşa edilmekte ve giderek güçlenerek işçi sınıfının ve bütün emekçi kitlelerin siyasi ve sosyal kurtuluş mücadelesine önderlik etmektedirler. Bu konuda onlara Lenin ve Stalin yoldaşın fikirleri yol göstermektedir.

BOLŞEVİK PARTİSİ: İŞÇİ SINIFININ BİR PARÇASI

"... Parti, sadece öncü müfreze olamaz. Aynı zaman da, sınıfın bir müfrezesi, sınıfın bir parçası, varlığının bütün kökleri ile ona sıkı sıkıya bağlı bir parçası olmalıdır. Öncü müfreze ile işçi sınıfının arta kalanı arasındaki fark sınıflar yok olmadıkça, proletarya başka sınıflardan gelen öğelerle kendi saflarını tamamlamadıkça; işçi sınıfı bütünü ile öncünün düzeyine yükselmedikçe ortadan kalkamaz. Ama fark, işçi sınıfından kopmaya kadar varırsa, parti, içine çekilir ve partisiz kitlelerle olan bağları çözülürse, parti, partilikten çıkar. Parti, partisiz kitlelerle bağlı değilse, kendisiyle partisiz kitleler arasında bağlantı yoksa, bu kitleler partinin önderliğini kabul etmiyorlarsa, eğer partinin kitleler arasında manevi ve siyasal saygınlığı yoksa, parti, sınıfa kılavuzluk edemez." (Leninizmin Sorunları s.88)

Partinin işçi sınıfını eğitmesi ve örgütlemesi siyasi çizgisi doğrultusunda seferber edip yönetebilmesi ve onun genel kurmayı, öncü müfrezesi olabilmesi için işçi sınıfının bir parçası olmalıdır. Ordusuz bir genel kurmay, bir öncü müfreze olmaması onun, sınıfının bir parçası olmasıyla mümkündür.

Doğaldır ki, parti kurulur kurulmaz, işçi sınıfının çoğunluğuyla kalıcı ve sağlam bağlara sahip olamaz. Hatta ancak küçük bir azınlığıyla kalıcı ve sağlam bağlar kurabilir. Ancak, Parti, işçi sınıfının kitlesiyle sağlam ve kalıcı bağlar kurmaya, güvenini ve sevgisini kazanmaya çalışmalıdır. O, işçi sınıfının kitlesiyle sağlam ve kalıcı bağlar kurduğu, sevgi ve güvenini kazandığı ölçüde, işçi sınıfının öncü müfrezesi, genel kurmayı olacaktır.

Partinin işçi sınıfının bir parçası olması, partisiz yığınlarla sağlam ve kalıcı bağlara sahip olmasının yanı sıra, üyelerinin sınıf bileşiminde de ifadesini bulmalıdır. Parti, üyelerinin sınıf kökeni ve konumu bakımından da işçi sınıfının bir parçası olmalıdır. Üyeleri arasında ve yönetici organlarında, proleterlerin sayı ve etkinliğinin artmasına özel bir önem verilmelidir. Bu, partinin sınıf niteliğini korumasının ve pekiştirmesinin yanı sıra, işçi sınıfıyla sağlam ve kalıcı bağlara sahip olmasının ve işçi sınıfının en iyi öğelerinin "deneyimini, devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığını enmesi"nin de zorunlu bir koşuludur.

Partinin gerek bağları gerekse saflarının sınıf bileşimi bakımından işçi sınıfının bir parçası olabilmesi için, siyasi ve ekonomik teşhir, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmalarının merkezine işçi sınıfını almalıdır. Bu, işçi sınıfının zayıf olduğu, küçük-burjuvalar ülkesi için daha da büyük bir önem taşır.

MHP'nin

Baş.ta.sa.1'de

nin bu yöndeki, gerek yazılı ve gerekse sözlü propagandası kitlelere dayanılarak engellenebilir ve engellenmelidir. Çünkü bugün Hitlerci faşistlerin ve resmi cinayet odaklarının cinayet ve katliamları bütünüyle ortaya çıkmıştır ve kitlelerin yükselen anti-faşist mücadelesi bu katiller sürüsünü tecrit edebilecek olgunlukta ve düzeydedir. Aynı zamanda da faşist çeteler kitleler arasında giderek tecrit olmakta ve bir avuç saldırgan olarak ortada kalmaktadırlar. Birçok alanda, mahalle, il ve ilçede MHP'li faşistler ve resmi cinayet odakları kitlelerin aktif mücadelesi sonunda sökülüp atılmakta, bu çeteler bir daha bu alanlara yaklaşamamaktadırlar. Eli kanlı Türkeş birçok şehire girmeye dahi cesaret edememekte veya geçtiğimiz aylar için de Nevşehir ve kazalarında olduğu gibi arkasına dahi bakmadan kaçmaktadır.

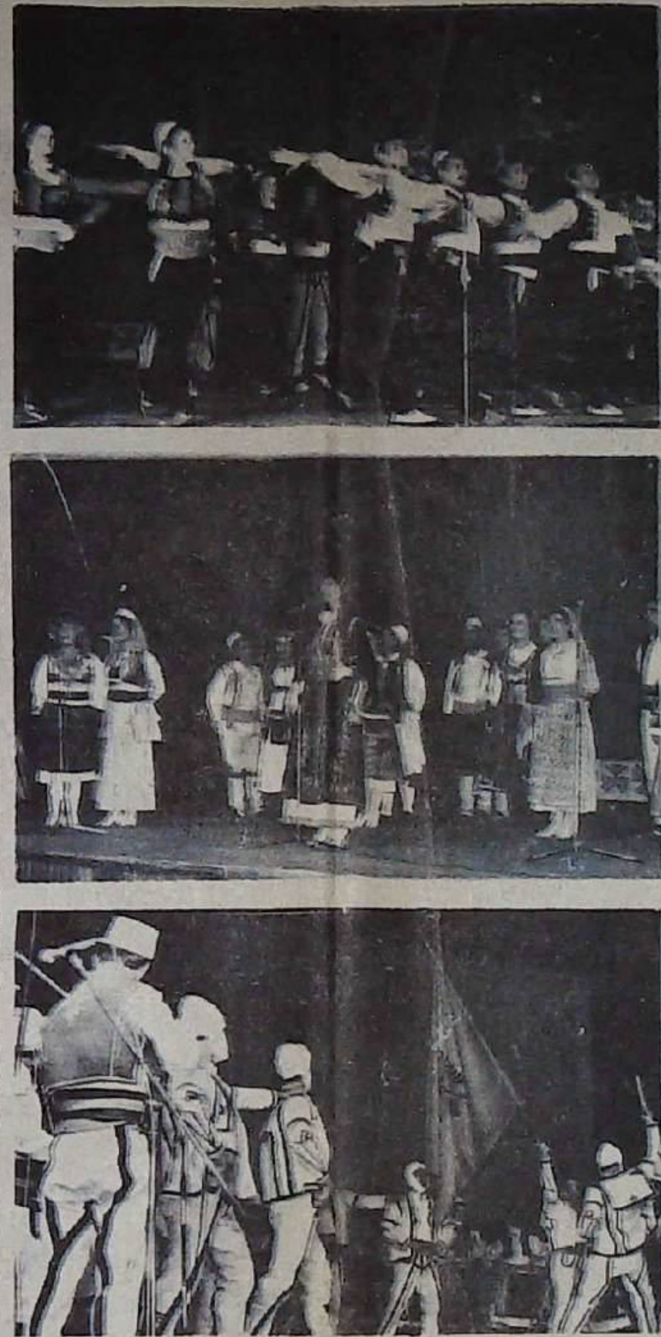
Üstelik bugün kitlelerin anti-faşist potansiyeli ve duyarlılığı ve faşistlerin tecriti geçtiğimiz aylara göre daha yüksektir ve devrimci güçler arasındaki eylem birlikleri giderek daha da ilerlemektedir. Bu durumda bütün devrimcilere ve emekçi kitlelere düşen görev MHP'nin ve onun eli kanlı elebaşlarının propagandasını engellemek, onları geldikleri gibi geri kovalamak, Hitlerci katilleri ve diğer canileri, halk düşmanlarını bulundukları mevzilerden söküp atmaktır. Bu görevin yerine getirilmesi ve bu mücadelenin genel devrim talepleri ile birleştirilmesi devrimi ilerletecek, kitlelerin devrimci-demokratik mücadelesini geliştirecektir. MHP'nin, MİT ve Kontr-gerilla'nın dağıtılması, bütün katillerin cezalandırılması yönünde ve ırkçı, şoven, halkı birbirine düşman etmeyi amaçlayan gerici, faşist propagandanın yasaklanması yönünde önemli bir adım olacaktır. Elbette ki, bu faaliyette anti-faşist kitlelerin harekete geçirilmesi ve onların mücadelesine önderlik edilmesi önemli ve vazgeçilmez bir görevdir ve faşist cinayet odaklarına karşı kitlelerin harekete geçirilmesi temel bir belirleyiciliğe sahiptir. Aksi takdirde, sonuç almaktan uzak küçük grupların bireysel eylemleri devrimin ilerlemesi yerine, bizi kitlelerden tecrit etmeye hizmet eder.

ARNAVUTLUK HALK ŞARKILARI VE HALK OYUNLARI TOPLULUĞU ÜLKEMİZDEN AYRILDI

Son olarak 16-19 Eylül tarihleri arasında İstanbul Harbiye Şehir Tiyatrosunda gösterilerini başarıyla tamamlayan ASHC Halk Şarkıları ve Halk Oyunları Topluluğu 20 Eylül'de ülkemizden ayrıldı. Arnavutluk halk müziğinden, halk dansları ve halk kültürü dağarcığından zengin örnekler sunan topluluğun görkemli gösterisi seyircilerin büyük ilgi ve beğenisini kazandı.

80 kişiden oluşan topluluğun gösterileri çok kalabalık bir seyirci kitlesi tarafından izlendi. Arnavutluk halkının duygu ve düşüncelerini, özlem ve düşlerini açığa çıkaran, Bayram Curri gibi halk kahramanlarının mücadelesini anlatan, "Enver Hoca, Merhaba" gibi marşlarla, parti önderlerine sevgiyi dile getiren oyunlar, şarkılar, dakikalarca coşkuyla alkışlandı. Sahnede bir fırtına gibi eserek tüm seyircileri coşturan topluluk, Arnavutluk sanatının zenginliklerini üstün bir başarıyla sergiledi. Arnavutluk halkıyla dayanışmanın bir ifadesi olarak gazetemiz adına tüm oyunculara birer kızıl gül ve ayrıca Yıldız Yayınevinden "Emperyalizm ve Devrim" kitabı da dahil olmak üzere Halkın Kurtuluşu yayınlarından bir dizi kitap armağan edildi.

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Tüm Sağlık-Der'i kapattı

TÜM SAĞLIK-DER 8 Eylül günü Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı emri ile kapatılmıştır. 8 Eylül gece yarısı 15 cemse asker ve polisle derneğin çevresi sarılmış, daha sonra süngü ve dipçik darbeleriyle derneğin kapısı parçalanarak içeri girilmiştir. Polisler derneğin içindeki eşyaları tahrip etmiş ve tüm evraklara el koymuşlardır. Ülke çapında 50'ye yakın şube ve temsilciliğinin bulunduğu TÜM SAĞLIK-DER daha önce de çeşitli vesilelerle kapatılmak istenmiş, yöneticileri tutuklanmış ve birçok şube yöneticisi sürülmüştü. Bu olay bile tek başına sıkıyönetimin zorbalığının ve onun kitle örgütlerine ve emekçilere düşman yüzünü ortaya koymaktadır.

1. Komünist Enternasyonal'in kuruluşu

28 EYLÜL 1864

Marks ve Engels proletaryanın bilimsel ideolojisinin temel ilkelerini formüle ederken, kapitalizmin yıkılması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması uğruna verilen mücadelenin, ancak tüm ülkelerin işçilerinin birleşmeleri, dayanışmaları ve kapitalizme karşı ortak bir cephe kurmaları temelinde başarıya ulaşmasının mümkün olduğunu ortaya koymuşlardı. Marks ve Engels, uluslararası bir güç oluşturan sermayeye karşı, dünya proletaryasının da kendi bilimsel ideolojisi ile silahlanmış, örgütlü bir uluslararası güç oluşturmasının gerekliliğini vurguladılar; bu konuda proleter enternasyonalizminin ilkelerini geliştirdiler. Enternasyonal dayanışma, bütün ülkelerin proleterlerinin burjuvaziye karşı mücadelesi olmadan gerçekleşemez, örgütlü hale gelmeden tüm dünyayı kucaklayamazdı. Bu görüşle Marks ve Engels, 1847 yılında uluslararası böyle bir örgütün sınırlı ilk çekirdeği sayılan "Komünist Ligası"nı kurdular.

Marks ve Engels, bir yandan dünya proletaryasının devrimci teorisinin temellerini geliştirirken, diğer yandan da aktif olarak onun her türlü mücadelesine katılıyorlardı. Bu temeldeki çalışmalarının yoğunlaşması sonunda, 23 Eylül 1864'te I. Komünist Enternasyonal'i kuruldu; tüzüğünün birinci maddesi şöyle idi: "Dernek, aynı amaç, bilgi, karşılıklı yardım, ilerleme ve işçi sınıfının tam kurtuluşunun özlemi içinde olan ayrı ayrı ülkelerin işçi örgütleri arasında bir merkezi haberleşme ve işbirliği noktası oluşturmak için kurulmuştur." Enternasyonal, tüm çalışmalarında, kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulması mücadelesinde daima proleter enternasyonalizmi ilkesini kendine rehber edindi. 1867 sonlarında doğru Avrupa'yı saran grev dalgası, Komünist Enternasyonal'in bölümlerinin kendi ülkelerinde güçlenmeleri sonucunu getirdi ve bu dönemde Brüksel Kongresi'nde açıkça görüldüğü gibi Proudonizme ağır darbeler indirildi. Paris Komünü sırasında çalışmalarıyla Avrupa çapında grevlerin ortaya çıkmasına büyük katkıda bulundu. I. Enternasyonal, özellikle Avrupa ve Amerika ülkelerinin proleterlerinin enternasyonalizm ruhuyla eğitilmelerinin bir aracı olmuştur.

I. ENTERNASYONAL'İN SONRASI

I. Enternasyonal'in dağılmasından sonra Engels'in insiyatifi ve yönlendirmesi ile kurulan II. Enternasyonal (1889), Onun ölümünden sonra yozlaşarak oportünist, sosyal-şoven bir siyaset izledi; proletaryanın kendi ülkesinin burjuvazisiyle uzlaşmasını savunarak, proleter enternasyonalizmine ihanet etti.

II. Enternasyonal'in çöküşünden sonra, revizyonizmden, oportünizmden arınmış devrimci partilerin birliği temelinde yeni bir Enternasyonal (III Enternasyonal-1919) Lenin'in önderliğinde kuruldu. Marks ve Engels'in "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!" sloganı, enternasyonalizmin maddi temellerinin dünya çapında uğradığı değişikliğe uygun olarak genişletildi: Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşiniz!"

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN DEVRİMCİ MİRASINA SAHİP ÇIKALIM

Marks, Engels, Lenin ve Stalin önderliğindeki Komünist Enternasyonaller, var oldukları dönemler boyunca, çeşitli oportünist ve revizyonistlere karşı sürekli ve ilkeli mücadeleleri, militan ruh ve devrimci eylemleri, proleter enternasyonalizmine, devrim ve sosyalizm davasına bağlılıkları ile dün olduğu gibi, bugün de her türden revizyonistin saldırısına hedeftir. Bugün Yugoslav revizyonistlerinin, Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin, Euro-Komünistlerin ve Çinli revizyonistlerin proleter enternasyonalizmine azgınca saldırılarının esas nedeni işte budur. Çinli revizyonistler bu konuda, Marksizm-Leninizmin ve uluslararası işçi hareketinin birliğini baltalamak için, her ülkenin proletaryasını kendi burjuvazisiyle birliğe çağırıyor ve bunun "Üç Dünya Teorisi" ile vaaz ederek bir zamanlar II. Enternasyonal oportünistlerinin yaptığının aynısını tekrar ediyorlar.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Komünist Enternasyonallerin devrimci mirasının değerlendirilmesi, Marksist-Leninistler tarafından devrimin ve sosyalizmin zaferini geliştirmek için revizyonistlere karşı yürütülen mücadelenin bir parçası olmuştur. Ve olmaya devam etmektedir.

eğitim/öğretim

İlköğretim haftası kutlandı (!)

Öğretmenler ve öğrenciler yine açlığa, zulme, bilgisizliğe terk edildi

Her yıl ilkokullarımızın açıldığı hafta ülkemizde İlköğretim Haftası olarak kutlanıyor. "Milli" eğitimimizin bakanları, müdürleri nutuklar çekiyorlar, demeçler veriyorlar. Yapılan "devrim"lerden aşamalardan bahsediyorlar sonra yan gelip yatıyorlar.

İlköğretim deyince ilk akla gelen okur-yazarlık, ilkokullarımız ve öğretmenlerimizin durumudur. Türkiye'de ilköğretim "yasa"lara göre tüm yurttaşların hakkı ve görevi, devlet ise bunun imkanlarını yaratmakla zorunlu. Yasa çıkarmış olmak sorunu çözmüyor. Osmanlı Padişahı II. Mahmut'un fermanıyla zorunlu kabul edilen ilköğretim, bırakın Osmanlıyı 60 yıllık Türkiye cumhuriyetinin bile çözemediği bir sorundur. Bugün nüfusumuzun % 40'ı okuma yazma bilmiyor. Ama hakim sınıf sözcülerine bakarsanız bu işte onların suçu yoktur. Yurttaşlar okula gelmiyor ya da devlet fakir, okul yapamıyor! Okur yazarlık batı ülkelerinde 80-100 yıl önce çözülmüş. 1917 Ekim Sosyalist Devrimini yapan sosyalist Sovyetler Birliği devrimden on beş yıl sonra bu sorunu çözdü. II. Dünya Savaşı'nın bitiminde nüfusunun % 85'i okuma yazma bilmeyen sosyalist Arnavutluk bütün yurttaşlarını devrimden 19 yıl sonra okur yazar hale getirdi. Bugün 8 yıllık öğrenimi herkese uygulayabiliyor.

Bizde ise var olan ilkokullarımızda yeterli dersane, öğretmen, ders araç ve gereçleri yoktur. Okullarımızda işlikler, kütüphaneler yasaklanmışçasına bulunmaz. Hemen bütün ilkokullarda ikili ya da üçlü öğretim uygulanır. Yeterli okul bulunmamasından dolayı mini mini bebelerin yarısı sabahın karanlığında aç açına okula gider, öteki yarısı akşam karanlığında eve döner. Üstelik okulda kalınan zaman ve dinlenmeler o kadar kısadır ki çocukların okul hayatı rüzgar gibi gelir geçer. Sonra da bu öğrencilerden başarılı ve çalışkan olmaları beklenir. Eğitimin vazgeçilmez unsuru biz öğretmenlere devlet ölmeyecek kadar para verir. Hepimiz tam bir sefalet içindeyiz. Alacağımız parayı devlet tek başına kendi belirler. Osmanlının kapukulları da devlet ne verirse onu alıyordu. Çalışan her insan işvereniyle özgür bir sözleşme yapmalıdır. Çalışan herkes her türlü örgütlenme hakkına sahip olmalıdır.

İlköğretim deyince velinin aklına okul koruma derneklerine haraç vermek gelir. Her yıl sözde devlet para almayı yasaklamasına (!) karşın okullara yardım adı altında milyonlarca lira velilerden sızdırılır. Okul müdürlerinin gerekçesi de hazır "devlet almayın diyor ama kendisi de vermiyor, ne yapalım" Bırakın, devlet ne yapılacağını kendi düşünsün, siz bu soyguna aracı olmayın yeter.

Devlet okul mu yapmıyor, gerekçesi hazır. Devletin parası yok. Öğretmenlere doğal ihtiyaçlarını karşılayacak ücret mi verilmiyor, gerekçe hazır. Devlet fakir. Okullara ödenek mi gönderilmiyor, gerekçe yine hazır. Para yok, para yok, para yok...

Bir bakalım kompradorların, toprak ağalarının faşist diktatörlüğü nelere para buluyor, nelere bulamıyor. Öğretmene maaş verecek para bulamıyor ama parlamenterlere buluyor. Okula ödenek bulamıyor ama okulları basmak için panzerler, tanklar almaya buluyor. Okul yapmaya para bulamıyor ama milyonlarca lira giderli faşist bir ordu beslemeye buluyor. MİT için Kontr-gerilla için buluyor, öğretmenlere geçinebilir bir ücret vermek için para bulamıyor ama Kıbrıs'ın işgali için bir ayda on milyar buluyor. Ekmek parası kazanmak için kaçakçılık yapmak zorunda kalan Kürt halkını öldürmek için mayın döşemeye para buluyor, vergi iadelerine para buluyor.

Hakim sınıflar halkımızın eğitimiyle kendi çıkarlarını ilgilendirdiği kadar ilgileniyorlar. Kendilerinin neye ihtiyacı varsa ona yöneliyorlar. Sosyalist ülkelerin eğitim alanında kazandıkları başarılar, halkımızın eğitiminin proletarya önderliğinde bir iktidar tarafından sağlanabileceğinin açık kanıtıdır.

Öğretmen arkadaşlar, halka karşı sorumluluğumuzun bilincinde olarak faşist-feodal eğitim sistemine karşı Grevli, Toplusözleşmeli Sendika Hakkımızın alınması için, öğrenci velilerini soydurmamak için mücadele edelim.

Veli arkadaşlar, çocuklarımıza okumayı, hesabı ve onurlu yaşamayı öğreten öğretmenlerin taleplerine sahip çıkalım. Devlet, öğretmenleri de tüm halkımız gibi açlığa ve sefalete itiyor.

Yurtsever Devrimci
ÖĞRETMEN

Yıldız Yayınevi İzmir Fuarı'nda

20 Ağustos-20 Eylül tarihleri arasında açılan İzmir Fuarı'na bu yıl, YILDIZ YAYINEVİ de katılmıştır. Türkiye Yazarlar Sendikası'na ayrılan bölümlerde kitaplarını teşhir eden Yıldız Yayınevi'nin yanı sıra PARTİ BAYRAĞI dergisinin bugüne kadar yayınlanmış sayıları ve HALKIN KURTULUŞU gazetesinin yayınlamış olduğu çeşitli kitap ve broşürler de aynı bölümde satışa çıkarılmıştır. Üç yayınevinin kitap, dergi ve gazeteleri fuarı ziyaret edenler tarafından büyük bir ilgiyle izlenmiş ve çok sayıda yayın satılmıştır.

İstanbul
"Polis kitap sergimi 20 kez dağıttı"

Ben İstanbul-Kadıköy'de iskelede bir kitap sergisi açtım. Devrimci, ilerici kitaplar satıyorum. Ama sergimi açtığımdan bu yana en az 20 kez sergim basıldı, kitaplarım alındı. Bazı Kitapları iade de etmediler. Ayrıca sergi açtım diye işkenceye uğradım. Ama benim sergimin yanında bulunan ve Türkiye'de gizli açık yayınlanan tüm seks kitaplarını satan sergilere dokunmuyorlar, üstelik bunların yaygınlaşması için teşvik ediyorlar.

Yurtsever
bir kitapçı

Havza
"Polis bir işçiye 7 saat işkence yaptı"

Samsun'un Havza kazasında halkın mücadelesi geliştikçe MHP'li faşist caniler buradan sökülüp atılıyor. Ancak bu gelişme üzerine sivil faşist çeteler ile jandarma ve polis işbirliği yaparak yeniden saldırıya hazırlanıyorlar.

Örneğin 1 Eylül günü kazanın ana caddesinde Samsun Emniyet Müdürü, toplum polisiyle birlikte, kahvelerde oturanlara, yoldan geçenlere baskı yapmaya, gelip geçeni sorguya çekmeye kalkıştı. Buna karşı çıkan devrimci bir işçiyi Havza karakoluna götürerek 7 saat işkence yaptılar.

İşkence gören işçi arkadaş adli tıptan 5 gün çalışamaz raporu almasına rağmen ve polisleri savcılığa şikayet etmesine rağmen savcıdan "kimi kime şikayet ediyorsunuz, böyle işlerden vazgeçin Bir şey elde edemezsiniz" cevabı aldı.

Samsun-Havza'dan
devrimciler

Konya
"Tutuklanan tuğla işçileri serbest bırakılmalıdır"

Biz, Konya'nın Derbent nahiyesinde emeğimizi tuğla imalatçısı patronlara, çok ucuza satan tuğla işçileriyiz. Her yıl beş ay çamurla mücadele eder ve ömrümüzün en az on yılını burada bırakırız. Bizi bu koşullar altında tutanın bu düzen olduğunu biliyoruz.

30 Mart 1979 günü Kızıldere'deki katliamı lanetleyen bir bildiri dağıttıkları için ayrıca sekiz devrimci arkadaşımız aylardır tutuklu bulunmaktadırlar. Ama bizi zindanlarla, baskılarla yıldıramıyorlar. Arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na tutuklu bulunan arkadaşlarımızın aralarında topladıkları bir miktar parayı gazetemizin güçlenmesi amacıyla gönderiyoruz.

Tüm Tuğla'dan
bir grup işçi

İstanbul
"Halkın Kurtuluşu'nu güçlendirelim"

Biz Coşkun Sucuk Fabrikasında DSM içinde mücadele eden işçileriz. Patronun fabrikayı kapatması sonucu bize verdiği tazminatlardan ayırdığımız 2000 lirayı, gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na gönderiyoruz.

Coşkun Sucuk
Fabrikasından bir
grup işçi

Biz Özgün Çorap Atölyesinde çalışan bir grup işçiyiz. Patronun bizi işten atması sonucu bize vermek zorunda kaldığı kıdem tazminatından topladığımız 2140 lirayı gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun güçlenmesi için gönderiyoruz.

Özgün Çorap'tan
4 işçi

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Görel - Sorumlu Yazışleri Müdürü: Osman Taş -
Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No. 90/213 Konak /İZMİR -
Yazışma Adresi: Teoman Görel P.K. 71 Konak / İZMİR -
Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL, Yurt dışı iki katıdır.
Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR
Basım Tarihi 26 EYLÜL 1979

Ecevit ve bütün gericiler faşist diktatörlüğü demokrasi olarak yutturmaya çalışıyorlar

«Halkın özgür iradesi» mi, yoksa burjuvazi ve toprak ağalarının aldatmacası mı ?

14 Ekimin yaklaşması ve her türden burjuva ve toprak ağası partilerinin kitlelere yönelik aldatıcı propagandaya hız vermesiyle birlikte, 'demokrasi', 'halk iradesi' vb. sözcükler yeniden ortalığı kaplamaya başladı. AP'sinden MHP'sine, CHP'sinden TİP'ine kadar bütün burjuva partiler ve onların sözcüleri halkı kendi partilerine oy vermeye çağırmanın yanında, seçimleri 'halk iradesinin bir yansıması', 'halkın kendi kendini, kendi oylarıyla ve iradesiyle yönetmesi' olarak tanıtmaya, faşist diktatörlüğü 'demokrasi' olarak yutturmaya ve komprador-feodal parlamentoyu ve seçimleri bir kurtuluş yolu olarak lanse etmeye çalışmaktadırlar.

Bugün bu gerici propagandanın başını, her türden revizyonistin de desteğiyle CHP reformistleri ve onun elebaşısı Ecevit çekmektedir. Ecevit, 16 Eylül'de Rize ve Artvin'de yaptığı konuşmalarda,bu konu ile ilgili olarak şunları söylemektedir:

"... seçim çare değilse, yani halkın kendi kendini, kendi oylarıyla ve iradesiyle yönetmesi geçerli değilse, çare olan nedir? Silah mı, zorbalık mı, baskı mı, bağnazlık mı? Bunları çare sananlara onurlu Türk halkı 14 Ekim günü sandık başına koşarak, iradesini oylarıyla bir kez daha belirleyerek en güzel yanıtı verecektir."

'Çare'nin ne olduğu üzerinde burada yeniden durmuyoruz, bugün bütün reformist, revizyonist ve faşist siyasi hareketlerin gerçek niteliklerinin her geçen gün daha da açığa çıkması üzerine işçiler ve emekçiler 'çare'nin ne olduğunu bizzat kendi deneyleri ile de daha iyi kavramakta ve gerçek alternatife, devrim alternatifine daha büyük oranda yönelmektedirler. Burada Ecevit'in şampiyonluğunu yaptığı ve revizyonistler de dahil bütün gericilerin yürekten katıldığı seçimler ve 'halkın özgür iradesi' üzerine, bunun ülkemizde ne anlama geldiği üzerinde duracağız.

"Saf demokrasi" yaygarası

Bütün gericiler ülkemizde sınıfların, sömürücü sınıflarla sömürülen sınıfların varlığını inkar etmekte ve sürekli olarak 'sınıfsız, kaynaşmış bir toplumuz' yönünde propaganda yapmakta, işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini aldatmaya çalışmaktadırlar. Buna bağlı olarak "saf demokrasi" hayallerini yaymakta, 'demokrasi'den herkesin eşit ölçüde yararlandığını, bunun Anayasa tarafından 'güvence' altına alındığını söylemektedirler. Aynı zamanda da faşist-feodal diktatörlüğü işçilere, köylülere, emekçilere 'demokrasi' olarak yutturmaya çalışmaktadırlar.

Aslında bu tip bir propagandaya burjuvazi ve onun sözcüleri sadece ülkemizde değil, bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerde girişmekte ve bu yolla emekçi halkı aldatmaya çalışmaktadırlar. Ama ülkemizde sınıf mücadelesi keskinleştikçe, sınıflar arasındaki uçurum giderek daha büyük oranda arttıkça, egemen sınıflar ve onların her türden sözcüleri şu veya bu biçim altında böyle bir propagandaya daha çok başvurmakta, bunun için kullanabilecekleri her türlü yöntemi ve aracı kullanmaktadırlar. Ecevit'in ve diğer bütün gericilerin, özellikle seçimler döneminde böyle bir propagandayı yoğunlaştırmalarının nedeni işte budur..

Toplumun sömürenler ve sömürülenler olarak, kapitalistler ve proleterler, toprak ağaları ve köylüler olarak sınıflara bölündüğü, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik, siyasi. mali, kültürel vb. her alanda tam egemenliğini kurduğu bir toplumda "yurttaşlar"ın eşitliğinden, insanlar arasında siyasi eşitlikten söz edilebilir mi? Patronla işçi arasında, toprak ağası ile köylü arasında, birinciler toplum içinde zenginliklere ve siyasal iktidara sahip oldukları ve ikinciler de bunların her ikisinden de yoksun oldukları sürece; birinciler sömürücü, ikinciler de sömürülen olduğu sürece toplumda, gerçek eşitliğin, gerçek siyasal eşitliğin olacağı söylenebilir mi? Hele bizim gibi ülkelerde, bütün bunlara ek olarak yarı-feodal kurumların ve ilişkilerin emekçilerin büyük bir bölümünü siyaset dışında tuttuğu ve faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü koşullarda "yurttaşlar" arasında siyasal eşitlikten, "halkın özgür iradesi"nden söz edilebilir mi?

Elbette ki özel mülkiyetin, kapitalist ve feodal sömürünün varlığını sürdürdüğü, halkın büyük bir bölümünün siyaset dışında tutulduğu ve faşist diktatörlüğün ve onun yeni baskı araçlarının kısmi birtakım hakları dahi ortadan kaldırmaya çalıştığı bir toplumda, halk için hiçbir gerçek özgürlük, demokrasi, bağımsızlık ve egemenlik olamaz. Çünkü demokrasi sınıfsal bir temele sahiptir, sınıfsal bir özellik taşır; saf, herkes için demokrasiden söz edilemez. Bizim gibi sınıflı toplumlarda mevcut demokrasi burjuvazi için, egemen sınıflar için demokrasidir, emekçi halk için ise diktatörlüktür. Mevcut devletin bütün kurumları, militarist ve bürokratik kurumları, hükümetleri ve parlamentosu bu diktatörlüğün birer aracıdır, diktatörlüğü gerçekleştirmenin organlarıdır. Ve emekçi halk bu 'demokrasi'yi yıllardan beri bizzat eti ile, kemiği ile yaşamaktadır.

İşte ecevit'in ve bütün gericilerin çarpıtmaya çalıştığı gerçekler bunlardır. Ve onlar, kitleleri aldatmak, kitlelerin gerçek demokrasi mücadelesini engellemek, pasifize etmek için faşist diktatörlüğü demokrasi olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Bunun için de her türlü demagojik yönteme başvurmaktadırlar.

Seçimler "halkın özgür iradesinin" gerçekleşmesi midir?

Ecevit'e ve bütün burjuva politikacılarına sorarsanız seçimler 'halkın özgür iradesi'nin bir ve gerçekleşme biçimidir. Halk her dört yılda ve iki yılda bır yapılan seçimlere katılarak istediği partiye ve istediği adaya oy vererek kendi temsilcilerini seçer ve böylece 'özgür iradesini yansıtır'. Seçilen parlamenterler de 'halkın özgür iradesi'nin temsilcileri olarak parlamentoda halkın çıkarlarını korurlar ve savunurlar. Böylece de 'halkın kendi kendine yönetimi' olan 'demokrasi' gerçekleşmiş olur.

Fakat bütün bunlar safsata ve boş lakırdılardan ibarettir. Çünkü:

Birinci olarak, AP'sinden, MHP'sine, CHP'sinden TİP ve TSİP'ine kadar bütün partiler egemen sınıfların siyasal örgütleridir veya onların politikasını izleyen siyasal örgütlerdir. Egemen sınıflar ve faşist diktatörlük, emekçi halkın fiilen kullanabildiği belirli ve kısmi siyasi haklar dışında, siyasi ve demokratik hakların gerçekleşmesini önlemektedir. Bu bakımdan da seçimlerde emekçilerin karşısına çıkan bütün partiler burjuva partileridir ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının komprador-feodal düzenini korumayı ve savunmayı programlarının birinci maddesi olarak formüle etmişlerdir. Ve her dönemde seçmenlerin oyları ile "sandıktan çıkan" bu partilerdir. Ayrıca seçim sisteminin ve düzenlenen yasalarla seçimler üzerine konan kısıtlamaların, ancak sermayenin en güçlü direkleri olan bu siyasal partilerin parlamentoda her zaman çoğunluğu kazanmalarına olanak tanıdığı en sıradan insan tarafından bilinmektedir.

İkinci olarak, burjuva partiler, parlamento seçimleri için düzenledikleri kampanyalar süresinde, emekçi kitleler üzerindeki etkileri aracılığı ile, onları aldatarak, seçimleri denetim altında tutarak ve seçimlere hile karıştırarak bir grup temsilcilerini parlamentoya göndermenin yolunu bulurlar. Bu partilerin temsilcileri ve partiler listesinden parlamentoya girmiş adaylar şu veya bu tekelin, şu veya bu komprador-feodal tekel grubunun, toprak ağalarının, emperyalist tekelin adamından başka bir şey değildir. Bunlar yürürlükteki düzeni savunmada, komprador-feodal devletin, emperyalist tekellerin ve tröstlerin mevzilerini güçlendirmede uzmanlaşmış kimselerdir. Ve parlamentoda, ülkenin ve halkın özgürlüğünü ve demokrasiyi temsil ediyormuş gibi görünürler. Bu burjuva temsilciler, insan hakları hakkında ne kadar laf ederlerse etsinler, kendilerini ne

Devamı sayfa 6'da

LAF EBELİĞİ GÖREVİ

"... dilediğiniz parlamenter ülkeyi alın: Bu ülkelerin hepsinde de 'devlet'in asıl işleri perde arkalarında yürütülmekte, devlet daireleri, bakanlıklar ve genelkurmaylar tarafından görülmektedir. Parlamentoya ise, özel olarak 'sıradan halk'ı aldatmak amacıyla laf ebeliği yapma görevi verilmiştir." (Lenin, Devlet ve Devrim)

"... demokrasi (burjuva demokrasisi) ne kadar gelişmişse, burjuva parlamentosu da, borsaların ve bankerlerin o kadar hükmü altına girer." (Lenin, Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky)

İpler kimin elinde?

PARLAMENTO: BURJUVA-FEODAL DİKTATÖRLÜĞÜN ÖRTÜSÜ

Ülkemizde her dört yılda bir milletvekili seçimleri, her iki yılda bir de kısmi senato seçimleri yapılır. Yani burjuvazinin ve toprak ağalarının partileri her iki yılda bir halkın karşısına geçerek oy isterler. Seçimler sonunda şu veya bu burjuva-toprak ağası partisi veya partileri iktidara gelir, bir kısmı da muhalefette kalır. İktidar partisinin yıpranması ve yeni seçimlerde oy oranının düşmesi üzerine bu kez iktidar ve muhalefet partileri yer değiştirebilir, veya özel koşullar altında koalisyon hükümetleri,'milli birlik' hükümetleri kurulur. Ama yeni seçimler sonunda ister iktidar partisi yerinde kalsın , isterse işçilere, köylülere, memurlara yeni vaadlerde bulunan muhalefet partisi iktidara gelsin ve yeni dört yıl boyunca iktidarda kalsın emekçi kitleler açısından değişen bir şey olmaz. Açlık, sömürü, işsizlik, hayat pahalılığı, emperyalist sömürü devam eder. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasal ve ekonomik egemenliği olduğu gibi sürüp gider

Her türden burjuva siyasi mihrak parlamentonun, siyasi partilerin varlığını ve her dört yılda bir seçim yapılıyor olmasını 'demokrasi'nin bir göstergesi olarak sunarlar, böyle bir propaganda ile kitleleri aldatmaya ve kitlelere parlamentoyu, seçimleri kurtuluş yolu olarak, burjuva siyasi partileri de halkı temsil eden siyasi araçlar olarak benimsetmeye çalışırlar. Gene buna paralel olarak, devletin temel direğinin parlamento olduğunu, bütün devlet işlerinin parlamentoda yürütüldüğünü parlamento ve siyasi partiler dışındaki bütün devlet kurumlarının tarafsız ve politikadışı olduğunu, öteki bütün devlet kurumlarının parlamentoya bağımlı olduğunu, bunların faaliyetlerinde parlamentonun çıkardığı yasaları temel aldıklarını ve parlamentoya karşı hesap vermek zorunda olduklarını propaganda ederler. Ve bu propagandalarını kanıtlamak için yasaları, egemenliğin paylaşılamayacağı yönündeki Anayasa ilkesini örnek gösterirler. Sonuç olarak da parlamentoyu 'halkın özgür iradesi'nin yansımasının kurumlaşması olarak yutturarak, kitlelerin mücadelesini pasifize etmek, devrimi engellemek için kurtuluş yolu olarak parlamentoyu gösterirler. Hangi siyasi çizgiyi ve hangi sınıfın çıkarlarını savunursa savunsun 'demokrasinin vazgeçilmez kurumları' olarak bütün siyasal partilerin kitlelerin desteğini alarak parlamentoda çoğunluğu sağlayabileceğini ve böylece de hükümet olarak düzeni istediği yönde değiştirebileceğini, devletin diğer bütün kurumlarını yönetimi altına sokabileceğini söylerler.Revizyonistler de aynı politikanın kusursuz savunucularıdır. Hatta onlar buradan kalkarak seçimlerde oyların büyük bir bölümünü alarak parlamentoda çoğunluğu sağlayacaklarının ve böylece de devletin sınıf niteliğini ve düzeni değiştirerek 'sosyalizm'i kuracaklarının propagandasını yapmakta bunun içinde tantanalı seçim faaliyetleri yürütmektedirler

Acaba gerçek durum revizyonistler de dahil olmak üzere bütün burjuva siyasi mihrakların iddia ettikleri gibi midir? Yani devletin merkezinde parlamento mu vardır, bütün devlet işleri parlamentoda mı yürütülmektedir? Bütün devlet kurumları parlamentova mı bağlıdır?

REVİZYONİZMİN VE REFORMİZMİN ÇARPITTIĞI GERÇEK

Elbetteki bugünkü parlamento Burjuva-feodal devletin bir parçasıdır, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi egemenliğinin bir aracıdır. Bu sadece bizim ülkemizde değil, kapitalist emperyalist, revizyonist ve emperyalizme bağımlı bütün ülkelerde böyledir; bu ülkelerde parlamentolar egemen sınıflar diktatörlüğünün bir aracıdır.

Fakat bizde ve bütün kapitalist, revizyonist ülkelerde ister tek meclisli olsun, isterse çift meclisli olsun bütün parlamentolar sadece egemen sınıfların mevcut diktatörlüklerini gizlemeye ve fiili iktidarı meşrulaştırmaya yarayan birer araçtır, birer dekor ve görünümden ibarettir. Bu ülkelerde ve ülkemizde fiilen var olan iktidar tekellerin, tröstlerin, toprak ağalarının iktidarıdır. Devletin asıl işleri perde arkalarında yürütülmekte, devlet daireleri, bakanlıklar ve genelkurmaylar tarafından görülmektedir. Burjuvazinin esas iktidarı militarist ve bürokratik aygıt tarafından gerçekleştirilmektedir.

Yani bizde ve diğer kapitalist, revizyonist ülkelerde biri yasa ile tanınan ve ötekisi de fiilen var olan ikili bir iktidar vardır. Yasal iktidar daha çok görünen iktidardır. Burjuvazinin sınıf iktidarının tehlikeye düşmesi veya başka özgül koşullarda görünen iktidarı olan parlomentoyu da bir kenara atarak fiili iktidarın bir bölümünü açığa çıkarabilir. Askeri veya yarı-askeri hükümetler bunun sadece birer örneğidir.

Burjuva parlamentosu,'seçilenlere' kapılarını açar, fakat burjuvazinin diktatörlüğü kendi işini yürütür. Parlamentoda bitmez tükenmez tartışmalar yapılır, oylamalar biribirini izler, fakat işler hükmü geçenlerin, tekellerin, tröstlerin, toprak ağalarının ve banka patronlarının istediği biçimde yürür. Burjuvazinin, toprak ağalarının ve emperyalist tekellerin iktidarını yani esas devlet, böyle bir yönetimin yürürlükteki anayasa tarafından öngörülmemiş olması gerçeğine karşın parlamentoyu ve hükümeti çekip çevirir.

Bu bakımdan parlamento, seçimler vb. burjuvazinin, egemen sınıfların gerçek iktidarını gizleyen, ona örtü görevi yapan, aynı zamanda da egemen sınıfların perde arkasında, kulislerde, bakanlık odalarında aldıkları kararları meşrulaştıran ve burjuvazinin iktidarına hizmet eden bir kurumdur.

İşte her türden burjuva akımın, revizyonizmin ve reformizmin çarpıttığı gerçek de budur.

Seçmenler her dört ve iki yılda bir egemen sınıfların hangi üyesinin parlamentoda halkı yalandan temsil edeceğini ve ezeceğini seçmek zorundadır

Kılavuzu karga olanın...

"... Halkın bilinç, mücedele ve örgütlenme seviyesi öncelikle seçimleri protesto (boykot demek istiyor - HK) taktiğini geçersiz kılmaktadır.(...) koşullu olarak yurtsever ve demokrat adayları desteklemeli ya da bunlarla mümkün olursa ilkeli ittifaklar gerçekleştirilmeliyiz."

"CHP, AP, MSP gibi halen geniş halk yığınlarını etkileyen ve gelecekte iki süper devlete karşı milli birleşik cephe içinde yer alabilecek partileri, MHP'den ve Moskova'nın beşinci kolu olan TKP'den ayırıyoruz. (...) 14 Ekim seçimlerinde herhangi bir partiyi desteklemiyoruz. Bununla beraber il örgütlerimiz seçim çevrelerinde bağımsızlık ve demokrasiden yana açık tutum alan adayları tespit edecek ve bu adayları destekleyecektir. Partimizin bütün yurttaşlara çağrısı şudur: (...) İki süper devlete ve anarşi mihraklarına karşı açık tutum alan, bağımsızlık, birlik, barış ve özgürlükten yana adayları destekle."

Yukarıya aktardığımız alıntılardan biri geçmişte Halkın Birliği diye anılan küçük bir grubun son kalıntısı olan Devrimci Halkın Birliği dergisinin 6 Eylül 1979 tarihli 61. sayısından; diğeri de TİKP karşı devrimcilerinin günlük yayın organı Aydınlık gazetesinin 12 Eylül 1979 tarihli sayısından alınmıştır. Her iki siyasal mihrak da bu yayınlarında 14 Ekim Kısmi Senato Seçimleri dönemi ile ilgili olarak seçim taktiklerini açıklamaktadır.

Yukarıdaki alıntalardan da anlaşılacağı gibi, Devrimci Halkın Birliği adı ile anılan küçük-burjuva ahbap-çavuş çevresi seçimleri boykot taktiğinin yanlışlığını söyleyerek taraftarlarına kendine göre 'yurtsever ve demokrat adayları" destekleme çağrısı yapmaktadır. Aynı şekilde TİKP sosyal-faşistleri de seçimler için boykot çağrısı yapan proleter devrimcilere ve anti-faşist demokratik güçlere saldırarak halka CHP, AP, MSP vb. gibi partiler içindeki "demokrasiden yana açık tutum alan adayları' destekleme çağrısı yapmaktadır. TİKP sosyal-faşist çetesinin seçim taktiği üzerinde daha önce durmuştuk. Yalnız burada, geçmişte söylediklerimize ek olarak, şu kadarını söyleyelim ki, TİKP sosyal-faşistleri gazetelerinin yukarıda adı geçen sayısında 'milli birleşik caphe' siyasetlerini ve bu dönemde temel politikaları olan 'Milli Birlik Hükümeti' temel direklerini daha açık ber şekilde formüle etmektedir.

D.HALKIN BİRLİĞİNİN SEÇİM TAKTİĞİ

Devrimci Halkın Birliği'nin küçük-burjuva yazarı seçimler döneminde izlediği siyasi taktikten ve genel siyasi çizgisinden dolayı TİKP sosyal-faşistlerini eleştirmekte, bunun yanında da kendi seçim taktiğini göklere çıkarmaktadır. Fakat en dikkatsiz bir göz dahi bu iki grubun seçim taktikleri ve seçimler döneminde izleyecekleri çizgi arasındaki ayniyeti hemen farkedecektir. Hem Devrimci Halkın Birliği ve hem de TİKP sosyal-faşistleri boykot taktiğini hatalı bularak eleştirmekte ve hem de kendilerine göre 'devrimci ve demokrat' veya 'bağımsızlık ve demokrasiden yana açık tutum alan' adayları desteklemekte ve taraftarlarına bu tip adayların desteklenmesi yönünde açık çağrı yapmaktadır. Yani her ikisi de aynı taktik siyasi çizgide birleşmektedir. Bu durumda da Devrimci Halkın Birliği yazarının eleştirisi havada kalmakta ve görünüşü kurtarmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Böylece seçimlere katılma ve emekçi halkı burjuva adaylara oy vermeye çağırma kervanına Devrimci Halkın Birliği denen küçük grupçuk da katılmaktadır. O da, faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimi aklama, faşist diktatörlüğün seçimler komedisi ile yüzünü gizleme çabasına ortak olmakta, kitlelerin anti-faşist demokratik mücadelesini pasifize etmek ve onlara yanlış hedefler göstermek için bütün revizyonist ve küçük-burjuva siyasi gruplarla yarışa girmektedir. Bu konuda TKP'sinden TİKP'sine kadar bütün 'sol' görünümlü karşı-devrimci siyasal mihraklarla ortak bir noktada buluşmaktadır. Aslında Halkın Birliği denilen küçük bir grupçuğun son kalıntısı olan bu ahbap çavuş çevresinin bir çok taktik sorunda TİKP revizyonistleri ile aynı noktada buluşmasında şaşılacak fazla bir taraf yoktur. Çünkü bu ve benzeri küçük gruplar ideolojik ve siyasi gıdalarını ya TKP'den ya da TİKP'den almaktadır. Devrimci Halkın Birliği denilen küçük grup da TİKP revizyonistlerinin akıttığı salyalarla beslenmektedir. Devrimci Halkın Birliği denilen grup, esas olarak, revizyonist, Maocu, küçük-burjuva bir ideolojik ve siyasi temele sahiptir. Bunun için de hala özel programlar yayınlamakta, bu programları kabul eden adayları destekleyeceğini açıklamaktadır. Onların ağababaları ve yol göstericileri TİKP revizyonistleridir. TİKP revizyonistleri sınıf mücadelesinin gerilediği tespitini mi yapıyor, ondan sonra çıkan Halkın Birliği sayfalarını karıştırın hemen bu tespite dört elle sarıldıklarını ve mücadeleden kaçmak için ne tip gerekçeler bulmak gerekiyorsa hemen keşfettiklerini görebilirsiniz. Bunun için rakamları tahrif mi etmek gerekiyor, işçi sınıfını ve emekçi halkın kitlevi eylemlerini görmezlikten gelmek mi gerekiyor Devrimci Halkın Birliği'nin zekadan pek fazla nasibini alamamış yazarları hemen kaleme sarılırlar; kitle mücadelesinin gerilediği yönündeki o pek parlak tespitlerini kağıda geçirirler. Sonra da TİKP'li ağababalarının çıkardığı Aydınlık adlı paçavranın sayfalarını karıştırırlar ve seçim konusundaki taktiklerini tespit ederler: Kitle mücadelesi gerilemektedir, o halde seçimleri boykot etmek yanlıştır 'devrimci ve demokrat adayları destekleyelim'. Böylece Devrimci Halkın Birliği adlı küçük tekkenin şefleri de seçim taktiklerini belirlemiş olurlar, seçimler konusunda onlar da bir laf etmiş olurlar. Elbette ki bu tekkelerin sınıfla, sınıf mücadelesi ile uzaktan yakından hiç bir ilişkisi olmadığı için ve sorun sadece bir kaç ahbap-çavuşu kaybetmemek olduğu için ortaya sağcı, faşist diktatörlüğün kendini aklama çabalarına hizmet eden bir taktik tavır çıkar.

Esasında bu tip küçük grupların, sınıf dışına, sınıf mücadelesinin uzağına düşmüş bu tip küçük ahbap-çavuş gruplarının, onların ideolojik-siyasi çizgilerinin kaçınılmaz sonucudur bu. Lafta keskinlik, ama sorun ayleme geldiğinde sağcı, revizyonist bir tavır. Sıkıyönetimin ilan edildiği dönemde 'silahlanalım, techizatlanalım' çağrısı yapanların bugün faşizmi -sıkıyönetimi aklama çabalarına girmeleri, karşı-devrimci siyasi mihraklarla aynı noktada buluşmaları başka türlü açıklanamaz.

Devrimci Halkın Birliği yazarları bugün izledikleri siyasi çizgiyi terketmedikçe, küçük gruplarını ayakta tutma düşüncesinden kurtulmadıkça, devrimcilerin devrimci saflara katılmasının önünde engel oldukları sürece varacakları başka bir nokta yoktur. Kılavuz olarak seçtikleri TİKP sosyal-faşist şeflerinin peşini bırakmadıkça faşizmi aklamak için daha çok çaba gösterirler, bunun için karşı-devrimci siyasi mihraklarla adeta yarışa girerler. Ama onlar ancak cürümleri kadar yer yakarlar. Ancak çevrelerinde devrim isteyen insanları kendilerine alet etmeye çalışırlar. Ama biz devrim isteyen yurtseverlerin, anti-faşistlerin ve devrimcilerin Devrimci Halkın Birliği'nin küçük-burjuva şeflerini kaderleri ile başbaşa bırakarak devrimcilerin saflarına, sınıf mücadelesine katılacaklarını düşünüyoruz.